

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoed.com

စုစုရည်အင်းဝ

အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊
ကိုလီဗောတံတား

ဒုတိယအကြိမ်

mgyoed.com

mgyp.e.com

နုနုရည်အင်းဝ

အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊
ကီလီဗောတံတား

FIC0098

3,500.00 KS

အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊ ကိလိဇောတံတာ၊ နနုရည်အင်းဝ
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ထိန်လင်း
စာမျက်နှာ ၂၆၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီး၊ ၂၀၀၅ ခင်တီး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၈၈ အားမာန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊
ကိလိဗောတံတား
နုနုရည်အင်းဝ

အမှာစကား-ကျေးဇူးစကား

ဒီဝတ္ထုလေးကို ကျွန်မရေးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တောင်ရှိ
ခဲ့ပြီလား...။

ရန်ကုန်မြို့ပြရဲ့ ခက်ခဲလှတဲ့ ကျောတစ်နေရာစာ ဝေဒနာခံစား
ချက်ခြင်းတူညီကြတဲ့ ကျွန်မနဲ့ သူတို့တွေ ရန်ကုန်မြို့လယ်သန်းခေါင်ယံ
မှာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာလေ...။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှာ ဘူတာရုံတွေထဲ
မှာ သင်္ဘောဆိပ် ဗောတံတားတွေမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ထူပြီး နေကြရရှာ
တဲ့သူတွေလေ...။

ကျွန်မဝတ္ထုကလေး ကံကောင်းစွာနဲ့ စာပေကင်ပေတိုင်လက်
အောက်က လွတ်မြောက်ခဲ့တာနော်...။

ကံကောင်းလို့ ကျွန်မစာဖတ်ပရိသတ် ဖတ်ကြရတာနော်။
(စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်၊ စာကလေးတစ်ပုဒ်ရေးပြီးတိုင်း လွတ်ပါ့မလား
ဆိုတဲ့ စိတ်ဝေဒနာ၊ စိတ်ဒဏ်ရာဟာ အဲဒီခေတ်အခါမှာ ဆိုးလှချည်ရဲ့)

စာရေးဆရာတွေ ခါးစည်းခံခဲ့ကြရတဲ့ ၁၉၈၈ နောက်ပိုင်းကာလ
တွေမှာတော့ ဒီစာအုပ်လေးကို ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဖို့ ခွင့်မပြုတော့...။

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ရှိမှ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ရတဲ့ ဒီစာအုပ်လေး
ကို ရေးဖို့အတွက် ကျွန်မကို ကူညီခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဇာတ်ကောင် 'အမှတ်
မရှိ လမ်းမရှိ ကီလီဗောတံတား' များ၊ 'ထောင်' အကြောင်းတွေကို
ပြောပြတဲ့ဆရာ 'ဦးတင်စိန်' (ဗိုလ်ဓားမ-ကိုကိုးကျွန်းပြန်) နဲ့ ဆရာ
ဝင်းတင့်ထွန်း၊ မျက်နှာဖုံးပန်းချီကို မေတ္တာနဲ့ အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့တဲ့
မောင်ငယ်ထိန်ထိန် (ပန်းချီထိန် လင်း) နဲ့ မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းလေးကို စိတ်
ရှည်လက်ရှည်ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ မောင်ငယ် ကိုစန်းဦး (ms0) တို့ကို ကျေးဇူး
တင်လှပါတယ်။

အောင်အောင်

နုနုရည်အင်းဝ

၃၁-၁၀-၂၀၁၇

စက်ဝိုင်း ... ခုရောက်နေတာဟာ ထောင် ... တဲ့။ ထောင် ...။
ထောင်၊ ထောင် ဆိုတာဟာ ခိုင်ခံ့ လုံခြုံတဲ့ တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခန်းပါပဲ။
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံတွေသာ ရှိမနေ
ဘူးဆိုရင်၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်လှတဲ့ အနံ့အသက်တွေသာ ရှိမနေဘူးဆိုရင်၊
တရွရွကိုက်ခဲတတ်တဲ့ ကြမ်းပိုးတွေ ခြင်တွေသာ ရှိမနေဘူးဆိုရင်၊
နိုင်လွန်ဟင်းဆိုတဲ့ ရေလုံပြုတ်ဟင်းချိုနဲ့ လုံးတီးနီတာရဲ့ ထမင်းကိုလည်း
စားမနေရဘူးဆိုရင် ဒီတိုက်ခန်းကြီးဟာ ဘယ်လောက်နေလို့ ကောင်း
လိုက်မလဲ ...။

‘စက်ဝိုင်း’ စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ အမေသိန်းနဲ့ ဦးလေးကြည်တို့ရဲ့ ငမိုးရိပ်
ချောင်းဘေးက တဲအိမ်လေးထက်လည်း သာမှာပဲ။ ခုလတ်တလော
စက်ဝိုင်းနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့က ကြယ်မြင်လမြင် ပလက်ဖောင်းအိမ်ထက်
လည်း သာမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့များ အမေသိန်းက ထမင်းချက်စရာမရှိတဲ့

အခါမျိုးတွေမှာ အရက်မူးနေတဲ့ ဦးလေးသိန်းကို ‘ရှင့်သတ်ပြီး ကျုပ် ထောင်ထဲသွားနေမယ်’ လို့ ခဏခဏ ပြောတာများလား ...။

တစ်ခန်းလုံး ဆူညံနေတဲ့ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းတွေကြားလဲ မှာ အိပ်မပျော်တဲ့မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားမှိတ်ရင်း စက်ဝိုင်း ဟိုဘက်ကို အသာလွန်လိုက်တယ်။ ဖျက်ဆို ဟိုဘက်က အမေစိန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဝဝ ကြီး တွန့်ခဲနေသွားပြီး စက်ဝိုင်းလက်ကို လာဆိတ်တယ် ..။ အိပ်စမ်းဆို တဲ့သဘော။ တော်တော်ပါးတဲ့ အမေစိန်ပါလား။ ဒီလောက် အိပ်မော ကျနေတဲ့ကြားက ထိမိရုံလေးနဲ့ ဖျတ်ဆို သတိနဲ့ နိုးလာတဲ့အကျင့်ဟာ အမေစိန်ပြောသလို ပလက်ဖောင်းကို အိပ်ရာလုပ်ရင်းရလာတဲ့ အကျင့် ထင်ပါရဲ့။ စက်ဝိုင်း အသာငြိမ်နေရင်း အသက်ရှူမှန်မှန်နဲ့ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်ပြလိုက်တယ်။ ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ အမေ စိန်ဟောက်သံ ပြန် ပေါ်လာတာပဲ။ စက်ဝိုင်း ရယ်ချင်သွားမိတယ်။ အမေစိန်ဟာ ကြောက် စရာကောင်းပေမယ့် ရယ်စရာလည်း ကောင်းတာပဲ။ အမေစိန်နဲ့သိတာ သည်ညပါနဲ့ဆို နှစ်ညပဲ ရှိပေမယ့် စက်ဝိုင်း သိပါတယ်။ မျက်နှာ အမူအရာနဲ့ ပါးစပ်က ကြမ်းတမ်းဆဲဆိုတတ်ပြီး၊ ညအိပ်ခါနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုတတ်တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းသလို ရယ်စရာလည်း မကောင်းဘူးလား။

အင်း... အမေစိန်လိုပါပဲလေ။ စက်ဝိုင်းအဖြစ်က ကြောက်စရာ ကောင်းသလို ရယ်စရာလည်းကောင်းရဲ့။ တမြန်နေ့ညကဆို စက်ဝိုင်း ငမိုးရိပ်ချောင်းဘေးက ကလေးသေးနဲ့တွေ နံ့စော်တဲ့ အခန်းကျဉ်းလေး

ထဲမှာ မနေ့ညကကျ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် ရုပ်ရှင်ရုံဆားက ဓာတ်ဆီနဲ့ ကတ္တရာနဲ့မွေးပျံ့တဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ၊ ဟော ... ဒီနေ့ညကျတော့ မိလ္လာစော်နဲ့တွေ စူးရှနေတဲ့ မိလ္လာချောင်ထောင်ထဲမှာ တိတိကျကျဆိုရင် မနေ့ညက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ညတစ်ဝက် အချုပ်ထဲမှာ ညတစ်ဝက် ပေါ့။

ဒါတွေအတွက် စက်ဝိုင်း ဝမ်းမနည်းမိတဲ့ပြင် စိတ်ဝင်စားလို့ တောင်နေမိသေးတယ်။ အပြောင်းအလဲအတွက် စွန့်စားထွက်ပြေးလာတဲ့ စက်ဝိုင်းပဲ။ ဘယ်မှာမွေးမှန်းမသိတဲ့ စက်ဝိုင်း အမေသိန်းတို့လက်ထဲ ရောက်ကတည်းက အပျိုသာဖြစ်ရော ငမိုးရိပ်ချောင်းဆားကနေ ရန်ကုန် မြို့ထဲကို တစ်ခေါက်တစ်လေမှ မရောက်ခဲ့ဖူးတာ။ ရန်ကုန်မြို့လယ် ခေါင်ဟာ စက်ဝိုင်းအတွက် တကယ့်ကို ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စရာ အပြောင်း အလဲကြီးပဲ။

အို ... ရင်ခုန်တာကတော့ မပြောနဲ့။ မြို့လယ်ကောင်ရောက်မှ မဟုတ်ဘူးရယ်။ ငမိုးရိပ်ချောင်းကို ဖြတ်ပြီး ‘ရန်ကုန်ကို ရန်ကုန်ကို’ ဆိုတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်လိုက်ကတည်းက ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန် တော့တာ။

* * *

ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း မိန်းမဖော်ရှိတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ကပျာ
 ကရာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်တဲ့အထိ စက်ဝိုင်း ရင်တွေက ထိတ်ထိတ်ခုန်နေ
 တုန်း။ လှလှပပ ဖြီးလိမ်းခြယ်သထားတဲ့ဆားက မိန်းမ ဟိုဘက်တိုးထိုင်
 လိုက်တာကိုလည်း စက်ဝိုင်း မသိဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဣန္ဒြေရအောင်
 မျက်နှာထားထားရင်း လက်ထဲက ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို အားကိုးရာ
 တစ်ခုလို ဆုပ်ထားမိတယ်။ သည်ကျပ်တန်က အမေသိန်းရဲ့ နောက်ဆုံး
 လက်ကျန်ပိုက်ဆံနဲ့တူရဲ့ ..။ ဖျာအောက်က စက္ကူအိတ်လေးတွေကြားမှာ
 စက်ဝိုင်း မနည်းရှာရတာ။ အမေသိန်းမှာ မရှိမှန်းသိပေမယ့် ဖျာအောက်
 မှာ အနည်းဆုံး ငါးကျပ်တန်လေးတစ်ရွက်တော့ ထွက်စမ်းပါတော်လို့
 ဆုတောင်းလိုက်ရတာ။ အလကားပဲ။ ကျပ်တန်တစ်ရွက် ထွက်လာတာ
 တောင် ကံကောင်း။

ထို့ခနဲ ခရာမှုတ်သံနဲ့အတူ ကားစက်နှိုးသံကြားတော့ ငြိမ်မလိုလို

ဖြစ်နေတဲ့ရင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကားထွက်တော့မယ် ... ဒီကားကြီးက ရန်ကုန်ထဲကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ရန်ကုန်ထဲရောက်ရင်၊ ဆင်းပြီး စက်ဝိုင်း ဘယ်သွားမလဲ။

“လက်မှတ် ယူရအောင် ခင်ဗျာ ...”

စက်ဝိုင်းတို့ခုံနားလာရပ်တဲ့ လက်မှတ်ရောင်းသမားကို စက်ဝိုင်း ဆေးက မိန်းမက ငါးကျပ်တန် အသစ်လေးတစ်ရွက်လှမ်းပေးပြီး တိုးတိုးကလေး ‘တစ်ယောက်’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“အကြွေမပါဘူးလား အစ်မလေး ...”

စက်ဝိုင်းကို ပိုက်ဆံအမ်းပေးရင်း လက်မှတ်ရောင်းသမားကလေးက မိန်းမကလေးကို မေးတယ်။ “ဟင့်အင်း” ဆိုပြီး ခပ်တည်တည် ခေါင်းခါပြတဲ့မိန်းမကို ကြည့်ပြီး စက်ဝိုင်း သဘောကျနေမိတယ်။ အားကျနေမိတယ်။ သူ့ပုံစံက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရှိလိုက်တာ။ ဘေးဘီလည်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့် မလုပ်ဘူး။ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်လည်း မဖြစ်ဘူး ...။ သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးရယ်၊ လက်က နာရီရယ်၊ လက်ကောက်ရယ်၊ သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေရယ်ကို ကြည့်ပြီး... စက်ဝိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငဲ့ကြည့်မိပြန်တယ်။ အမေသိန်း အင်္ကျီခါးရှည်ရှည်ကို ဆွဲချမိပြန်တယ်။

အမေသိန်း အင်္ကျီက မဆိုးပါဘူး ..။ သူ့ရဲ့တစ်ထည်တည်းသော အကောင်းစားအင်္ကျီ၊ သိမ်းထားတာ။ အမေသိန်းက ပိန်တော့ စက်ဝိုင်း ကိုယ်လုံးနဲ့ဆို သိပ်မချောင်တော့ဘူး။ ထဘီကလည်း အရောင်လွင့်စပြုပေမယ့် နဂိုအရောင်က အဝါရောင် တောက်တောက်ဆိုတော့

ကြည့်ပျော်ရူပျော် ရှိသေးတယ်။ အမေသိန်းက ဒီအင်္ကျီနဲ့ ထဘီကို
ငမိုးရိပ်ချောင်း ဟိုဘက်ကမ်းက ဈေးကို ငါးလေးဘာလေး သွားရောင်းမှ
ဝတ်တာ ...။ အမေသိန်း စက်ဝိုင်းကို ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးလိုက်မလဲ။

“ဗဟိုဈေးပါတယ်၊ ဗဟိုဈေး ...”

ဘေးက မိန်းကလေးက ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး လူတွေကြားထဲ
တိုးဆင်းတယ်။ ကျောင်းဆရာမ သားအမိနှစ်ယောက်၊ သမီးလေးက
ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲရှိဦးမှာ။ ရည်မွန် နူးညံ့ပုံရတဲ့အမေက သူ့
ပေါင်ပေါ်က ကလေးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ဖက်ထားလိုက်တာ။

ရည်မွန်နူးညံ့တဲ့အမေ ..။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုအမေမျိုးဟာ
စက်ဝိုင်း အင်မတန်လိုချင်တဲ့အမေပေါ့...။ နာကြည်းဝမ်းနည်းစိတ်
ကြောင့် စက်ဝိုင်းရင်တွေ ကျင်ခနဲနာရပြန်တယ်။ အမေသိန်းက ‘နင့်အမေ
ဟာ... အဲလို နူးနူးညံ့ညံ့ဆိုရင် နင့်ကို ထားခဲ့မလားဟဲ့ မိစက်ရဲ့’ တဲ့...။
ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောရက်လိုက်တာ။ စက်ဝိုင်းအမေကို သူသိလို့လား။
သူမြင်ဖူးလို့လား။ စက်ဝိုင်းအမေဟာ စက်ဝိုင်းကို ထားပစ်ခဲ့တာ တစ်ခု
တည်းနဲ့ နူးညံ့တဲ့မိန်းမ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား...။ စက်ဝိုင်းကို
အမေသိန်းတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ပွဲဈေးတန်းမှာ အမေက စက်ဝိုင်းကို ထားခဲ့တာ
မဟုတ်ဘဲ သားမိနှစ်ယောက် လူတွေညပ်ပြီး ကွဲသွားတာကော မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား...။

ကားလမ်းချိုင့်ဝှမ်းတွေထဲ ဘတ်စ်ကားက ဒုန်းဒုန်းကျပြီး
ဆောင့်တဲ့အရှိန်နဲ့ ခေါင်းကို ကားနံရံက လာဆောင့်တော့ ခေါင်းက

ဒဏ်ရာက နာလိုက်တဲ့အမျိုး။ အမေသိန်း ရိုက်တဲ့ဒဏ်ရာလေ...။ ဒီ
 ဒဏ်ရာကြောင့်လည်း အမေသိန်းဆီက မြန်မြန်ထွက်ပြေးမိတာ ထင်ပါ
 ရဲ့...။ ကလေးတွေနဲ့ ဦးလေးကြည့်က ခဏခဏနှင်တာလဲပါတာပေါ့။
 စက်ဝိုင်းမှာလည်း စိတ်ရှိတာပဲ၊ လူပဲဥစ္စာ...။ သူတို့ရိုက်တာ ခိုင်းတာကျ
 မပြောဘူး။ သူတို့ကျွေးရမွေးရတာပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာ။ ပြောနေ
 တာမှ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာတဲ့အထိ ပြောတာ...။

ကျေးကျေးဇူး မွေးကျေးဇူးဆိုတာကို ညည်းခေါင်းထဲ မြဲမြဲ
 မှတ်ထား မိဖုရားမ။ ကျေးဇူးကို ခုတည်းက ကန်းချင်မနေနဲ့ ..။ တို့
 မယ်မရှိတဲ့ကြားက မွေးထားရတာ။ ကိုယ့်သားနဲ့ ကိုယ့်သမီးနဲ့မှ အနိုင်နိုင်
 လုပ်စားနေရတဲ့အထဲမှာ ပါးစပ်တစ်ပေါက်တိုးလာတဲ့ကိစ္စ။ ဘယ်လောက်
 စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလဲ။ ဘယ်လိုမအေ ဖအေအမျိုးလဲ မသိပါဘူးတော်။
 အားတိုင်းယားတိုင်း မွေးပြီး ပစ်စလက်ခတ်၊ ဟိုနားသည်နား ထားပစ်
 ခဲ့ကြ။ ကံဆိုးသူမောင်ရှင် ခေါင်းကျပြီးရော...။ ကူဖော်လောင်ဖက်လေးမှ
 ရမယ်မကြံသေးဘူး။ တကယ်တည်း အပျိုကလည်း ဖြစ်လွယ်လိုက်တာ။
 မတော်တရော် မဖြစ်အောင် ဟဲ့ဆိုပြီး ကြည့်ရှုရတဲ့ဒုက္ခက ပိုပြန်ရော။
 မိစက်ရယ်... ညည်းအတွက်နဲ့ ငါစိတ်ဆင်းရဲပါတယ်။

ဒီလိုစကားတွေကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နားထောင်ပြီး စားရတော့
 လည်း မဝရေစာ။ သည်ကြားထဲမှာ အမေသိန်း နောက်ယောက်ျား
 ဦးလေးကြည့်ရဲ့ မူးရူးအော်ဟစ်သံတွေကို ခေါင်းငုံ့ခံရသေးတယ်။
 စက်ဝိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မိမိမိ ဝမ်းနည်းရင်း တမ်းတမိတာက ဘယ်မှာမှန်း

မသိတဲ့ စက်ဝိုင်းအမေကိုပဲ။ အမေ ဘယ်မှာလဲ။ စက်ဝိုင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ထားပစ်ခဲ့တာလဲ။ ဒီလောကကြီး တစ်နေရာမှာ အမေရှိနေသေးလား...။

စက်ဝိုင်းကို အမေသိန်းနဲ့ ဦးလေးကြည်က ပွဲဈေးတန်းတစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာ... တဲ့။ အမေသိန်းနဲ့ ဦးလေးကြည်က အဲဒီတုန်းက ပွဲဈေးတန်း မှာ ရာသီပေါ အသီးအနှံလေးတွေ လိုက်ရောင်းကြတော့ သူတို့ဆိုင်နား ကို နှစ်နှစ်သမီးလောက်ရှိမယ့် စက်ဝိုင်းက တအား အော်ငိုရင်း ရောက် လာခဲ့တာတဲ့...။

အဲသည်အချိန်မှာ ဆိုင်နောက်က ဂုန်နီအိတ်ပေါ်မှာ အတုန်း အရုံးအိပ်ပျော်နေတဲ့ အမေသိန်းကလေးက သုံးယောက်၊ အရင်ယောက်ျား နဲ့ နှစ်ယောက်၊ နောက်ယောက်ျား ဦးလေးကြည်နဲ့က တစ်ယောက်။

ဆိုင်နားက လူတွေက စက်ဝိုင်းကိုဆွဲပြီး ကွဲသွားတဲ့ကလေးပဲ။ ကလေးမိဘ ပြန်လာရင် မြင်သာအောင် ဆိုင်က ခဏခေါ်ထားလိုက်ပါ ဆိုပြီး အမေသိန်းတို့ဆီမှာ အပ်ထားခဲ့တော့ လက်ခံထားရင်း တစ်ညသာကုန် လို့ မိုးသာ လင်းသွားရော။ ရှိုက်ကြီးတငင်နဲ့ ငိုနေတဲ့ကလေးလည်း မောပြီး အိပ်ပျော်သာသွားရော ကလေးမိဘကတော့ ပေါ်မလာတော့ဘူး။

သည်မှာတင် အမေသိန်းတို့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီး ဟိုလူလိုက်မေး၊ ဒီလူ လိုက်မေးလုပ်။ ပွဲဈေးနောက်တစ်ဈေးကလည်း ကူးရတော့မယ်။ ဘယ်မှလိုက်မေးမရတော့... တစ်ခါ ဟိုလူဒီလူ မွေးစားချင်တဲ့လူ လိုက် ပေးပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးမို့ မယူချင်ကြဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ အမေသိန်း တို့ စက်ဝိုင်းကို မလွဲသာမရှောင်သာ မွေးစားခဲ့ရတာ။ စက်ဝိုင်း ကံက

လည်း ဆိုးချင်တော့ အမေသိန်းမှာရှိနှင့်ပြီးသား ကလေးသုံးယောက်လုံး
ကလည်း မိန်းကလေးတွေချည်း....။

မွေးစားခါစကတော့ အမေသိန်းတို့ စက်ဝိုင်းကို နည်းနည်း
တော့ ချစ်သေးတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့သမီးတွေနဲ့ အင်္ကျီဆင်တူတွေ ဘာတွေ
ချုပ်ပေးတာပဲ ကြည့်လေ။ ဒါပေမယ့် အမေသိန်းက စက်ဝိုင်းကို
ဘယ်တော့မှ “သမီး” လို့တော့ မခေါ်ဘူး။ သူများထက် တစ်မူထူးခြား
စွာ ဝိုင်းစက်နေတဲ့မျက်နှာကို အစွဲပြုပြီး နာမည်တွင်သွားတဲ့ “စက်ဝိုင်း”
ပဲခေါ်တယ်။ ‘မိစက်’ လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်တယ်။ တစ်ခါတလေ စက်ဝိုင်းရဲ့
အမေရင်းက ဘယ်လိုနာမည်မျိုးလေးများ ပေးထားသလဲဆိုတာကို...
သိပ်သိချင်တာပဲ။ ဒီလိုနာမည်မျိုးကြီးကိုတော့ မပေးမှာ သေချာပါတယ်။
ဟင်း ခုတော့ အကုန်လုံးက ‘စက်ဝိုင်း’ တဲ့။ ‘ဒီနာမည်ကြီးကို ပြောင်းပေး
ပါ အမေသိန်းရယ်’ လို့ တစ်ခါပြောမိပါတယ်။ အမေသိန်းက ‘နင်လင်ရ
မှ နင့်လင် ပြောင်းခိုင်း’ တဲ့။ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ မျက်ရည်ဝဲအောင် ပြော
တတ်ပါပေ့ အမေသိန်းရယ်...။

တကယ်တော့... အမေသိန်း သမီးတွေကသာ မိုက်တာပါ။
စက်ဝိုင်းနဲ့ ရွယ်တူ၊ အမေသိန်းသမီး နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ငယ်လေးတွေ
နဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြတာပဲ။ ပြီးတော့
ကလေးတို့လို တွဲလောင်းတွေနဲ့ လင်တွေနဲ့ အမေ့အိမ်ပြန်ရောက်လာ
ကြတာပဲ။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှလည်း မည်မည်ရရမရှိ။ ဒါကိုပဲ အမေသိန်း
က သူ့သမီးတွေ ပထွေး အရက်အိုးဒဏ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာတဲ့လေ။

စက်ဝိုင်းကျတော့ အပျိုဖြစ်တာကိုပဲ အပြစ်တစ်ခုလို ပြောမဆုံးပေါင်
တောသုံးကောင်။ အို... မတရားပါဘူး။ အမေသိန်း လုံးဝမတရားပါဘူး။
စက်ဝိုင်းအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ သားစိတ် သမီးစိတ် မထားပါဘူး။

အမေသိန်းရယ်၊ ဦးလေးကြည်ရယ်၊ အမေသိန်း သမီးတွေနဲ့
လင်တွေ အိမ်က အကုန်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတော့ ကျန်တဲ့ကလေး
တွေ ဒုက္ခနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး စက်ဝိုင်းဒိုင်ခံလုပ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရတယ်။
သူတို့တစ်တွေ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာဟာ သူများတွေလို ဆိုင်တို့က
နွားတို့ရှိရာတို့။ ရုံးအလုပ်ရှိရာတို့ကို သက်သောင့်သက်သာ သွားကြရ
တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စက်ဝိုင်းလည်း သိသားပေါ့။ ရရာအလုပ်ကြုံရာ
အလုပ်ကိုတွေ့ရာလုပ်ပြီး။ တစ်နေ့စာ ဖြေရှင်းဖို့သွားကြရတာ။ စက်ဝိုင်း
နားလည်ပါတယ်။ အိမ်ကနေတတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းပြီး ချက်ပြုတ်ပါ
တယ်။ အားတာနဲ့ အငယ်ကလေးတွေ အိပ်တာနဲ့ အကြီးကလေးတွေနဲ့
ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲမှာ ငါးစမ်းတယ်။ ပုစွန်သဲ့တယ်။ အနားရှိတဲ့ အသီး
အရွက်လိုက်ခူးတယ်။ စက်ဝိုင်းလည်း တတ်သမျှ ကြံဖန်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် စက်ဝိုင်းလုပ်သမျှ တစ်ကွက်မှ ကောင်းရာ မထင်ဘူး။

အပြင်မှာ သူတို့အဆင်မပြေသမျှတွေဟာ စက်ဝိုင်းကြောင့်လို့
ချည်းများ သတ်မှတ်ထားသလား မသိပါဘူး...။ အားအားရှိ စက်ဝိုင်းကို
ဆူဖို့ပဲ၊ ရိုက်ဖို့ပဲ၊ နှင်ဖို့ပဲ၊ ကြာတော့ စက်ဝိုင်းလည်း စိတ်နဲ့လူပဲ၊ ပြန်ပြော
ပစ်တာပေါ့။ ပြန်ပြောတော့ အမေသိန်းက ရိုက်တယ်။ ဦးလေးကြည်က
မူးမူးနဲ့ တွေ့ရာနဲ့ ထုတယ်...။ ဒီဒဏ်ကို စက်ဝိုင်း ဘယ်လောက်ကြာ

ကြာခံရမှာလဲ ..။ ဘယ်လောက်ကြာကြာခံနိုင်မှာလဲ...။ စက်ဝိုင်း လွတ်မြောက်ချင်တာပေါ့...။

ဒီနေရာက ဝေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်... စက်ဝိုင်း ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ တကယ်ပါ၊ ယောက်ျားယူပြီး လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းကို ရှာဖို့လည်း စက်ဝိုင်း ယောင်လို့တောင် မစဉ်းစားရဲပါဘူး။ စက်ဝိုင်းကို ရူးနေတဲ့ကောင်မလို့ အမေသိန်းနဲ့ သူ့သမီးတွေ ပြောတာ မှန်များ မှန်နေရောလား။ စက်ဝိုင်း ဘယ်သူ့ကို အားကိုးတယ်မှတ်လဲ...။ အမေ့ကိုလေ... အမေ့ကို...။ ဘယ်ဆီမှာနေမှန်း မသိတဲ့ အမေ့ကို။ စက်ဝိုင်း အမေ့ကို လိုက်ရှာချင်တယ်။ တွေ့ချင်တယ်။ စက်ဝိုင်းကို မြင်ရင် သွေးက ပြောပြီး အမေ မှတ်မိမှာပါ။

“အမေ... သမီးကို မွေးဦး...”

“သမီးကလည်းကွာ... လူတွေ ကျပ်ရတဲ့ထဲ...”

ဝိုင်နေတဲ့ စက်ဝိုင်း ဆတ်ခနဲတုန်ပြီး ဘေးကို ငဲ့ကြည့်မိတယ်။

ချွဲနဲ့ တတ်တဲ့ သမီးလေးအလိုကျ၊ ဆရာမ အမေက လှည့်ပေးနေတဲ့ပါးလေးကို နမ်းနေတယ်...။ ဘယ်လောက် ကြည်နူးဖို့ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းလဲ။ စက်ဝိုင်းကိုလည်း အမေက ငယ်ငယ်လေးမှာ ဒီလို နမ်းမှာ ပါပဲနော်...။

စက်ဝိုင်း ကားပြင်ဘက်ကို ပြန်ငေးနေလိုက်တယ်။ အင်း... ဒီအချိန်ဆို အမေသိန်း ပြန်ရောက်ပြီလား...။ သူ ဒီနေ့ စောစောပြန် မရောက်ပါဘူး...။ ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ကျလည်း ဘာဖြစ်လဲ...။ ဒေါသ

ထွက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ သူစက်ဝိုင်းကို မနေ့ကလို မရိုက်နိုင်တော့ ဘူးလေ။ ဒီနေ့ စက်ဝိုင်းက သူနဲ့ အဝေးကြီးနေရာမှာ ရောက်နေပြီ။ စက်ဝိုင်း ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်လို့လာတယ်။ ပိုက်ဆံမပါတာ။ ဘယ်သွားရမှန်း မသိတာတွေ ခဏဆားချိတ်လိုက်စမ်းပါ။ ခုလောလောဆယ်မှာ စက်ဝိုင်း ဘယ်လောက်လွတ်လပ်တုန်း။ ကြည့်စမ်း... လူတွေ၊ လူတွေ...။ ဘတ်စ် ကား အပြင်ဘက်က လမ်းပေါ်မှာ။ ဒီလောက်များတဲ့လူတွေကို စက်ဝိုင်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေါင်။ သည်မျှန်မှာ ပေါင်းများစွာတွေထဲမှာ စက်ဝိုင်း ရဲ့အမေ မပါနိုင်ဘူးလား ..။

“ရုပ်ရှင်ရုံ... ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဆူးလေ... ဆင်းလို့ရတယ်...”

ဟော ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဆူးလေတဲ့...။ ဒါရန်ကုန်ထဲ ရောက်တာပဲ။ ဆင်းမှ၊ ဆင်းမှ တော်ကြာ ကားဂိတ်ဆုံးနေလို့ မဆင်းသေးဘူးဆိုရင် စက်ဝိုင်းကို ကားမစီးဖူးမှန်း လူသိမယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ် မှာ ရုပ်မိတော့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ချင်လာပြန်တယ်။ ဘယ်သွားရ မလဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံ ပိုစတာတွေကို စက်ဝိုင်း ခဏငေးနေမိပြန်တယ်။ အင်္ဂလိပ် စာတွေမို့ စက်ဝိုင်း ဘာမှနားမလည်ပါဘူး။ အင်း... ဒီလိုဆိုရင် ဟိုဘက် ရုံတွေက ဗမာရုပ်ရှင်စာတွေတော့ နားလည်မှာပေါ့လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ဟင့်အင်း... စက်ဝိုင်း တစ်လုံးမှမသိ၊ တစ်လုံးမှ နားမလည်။ စက်ဝိုင်းမှ စာမတတ်တာ...။

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ကို ကားတွေက တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်နေကြ တယ်။ အဲဒီကားတွေပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိန်းမဝဝကြီးတွေကို စက်ဝိုင်း

လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ဟာ အမေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူတို့က ကားပေါ်က ဆင်းရင်း စက်ဝိုင်းကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း စက်ဝိုင်း ရင်တွေထိတ်လာတယ်။ နောက်တစ်ခါများ ထပ်ကြည့်ပြီး စက်ဝိုင်းဆီ လာလေမလား။ ဟုတ်များ ဟုတ်ခွဲရင်တော့ စက်ဝိုင်းကို ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားမှာပဲနော်... စက်ဝိုင်း သက်ပြင်းချမိရင်း လမ်းဘက်ကို တစ်ခါကြည့်မိပြန်တယ်။ အေးလေ... အဲဒီမိန်းမကြီးတွေ မဟုတ်လည်း ဟိုလမ်းပေါ်မှာ ဆွဲခြင်းလေးတွေနဲ့ သုတ်သီးသုတ်ပျာသွားနေတဲ့ ဣန္ဒြေရရ ခပ်နွမ်းနွမ်းမိန်းမကြီးတွေထဲကဆိုလည်း ဘာဖြစ်တုန်း။ အမေ ဟုတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ...။

လမ်းပေါ်က မိန်းမကြီးတွေကိုလိုက်ငေးရင်း ကြာတော့ စက်ဝိုင်းခေါင်းနောက်စပြုလာတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသလိုပဲ... ဧကန္တတော့ ဆာတာနဲ့ တူရဲ့။ လက်ထဲက ပိုက်ဆံကို ခုမှ ဖြန့်ကြည့်မိတယ်။ ဘတ်စ်ကားသမား အမ်းလိုက်တာ ပြားခြောက်ဆယ်။ တစ်ယောက်ကို ပြားလေးဆယ်ပဲ ကျတာပေါ့နော်။ ဒါလောက်တော့ စက်ဝိုင်း တွက်တတ်ပါတယ်။ အရွက်ကြီးကြီးတွေဆိုရင်တော့ သိပ်မတွက်တတ်တော့ဘူး။ အမေသိန်းက 'အ၊ရမလားဆိုပြီး ခဏခဏရိုက်။ စက်ဝိုင်း ဘယ်လိုလုပ်တွက်တတ်မလဲ။ ပိုက်ဆံအရွက်ကြီးဆိုတော့ တစ်ခါတလေမှ မြင်ဖူးတာ။ စက်ဝိုင်းရဲ့အကြီးအကဲ အမေသိန်းတောင် အစိတ်တန်ဆိုတာ အကြီးဆုံး မြင်ဖူးတဲ့ နောက်တော့ ဆယ်တန်လောက်ဆို စက်ဝိုင်း မတွက်တတ်တော့တာ အဆန်းလား...။

ပြားခြောက်ဆယ်နဲ့ ဘာစားရပျဲမလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စက်ဝိုင်း
 ရုပ်ရှင်ရုံအောက်ကို လျှောက်ကြည့်မိတယ်။ အချဉ်ထုပ်ဆိုင်တွေကတော့
 အများကြီးပဲ။ တစ်ခါတလေမှ စားရတဲ့အချဉ်ထုပ်ကို စက်ဝိုင်း သိပ်ကြိုက်
 တယ်။ ဒါပေမယ့် အချဉ်ထုပ်ထက်ဝတာ စားမှဖြစ်မယ်။ ဟော...
 ဟိုနားမှာ အထမ်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးသည်။ ကောင်းတယ်၊ ငှက်ပျောသီး
 တစ်လုံး ဝယ်စားမယ်။ ပိုတာနဲ့ အချဉ်ထုပ်ဝယ်မယ်။

ဝင်းမှည့်နေတဲ့ သီးမွှေးငှက်ပျောသီးကြီးကြီးတစ်လုံးကို စက်ဝိုင်း
 လက်ညှိုးထိုးရင်း “ဘယ်လောက်လဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ ဈေးသည်
 လူကြီးက မော့ကြည့်တယ်။

“အဲဒါ ပြားခုနစ်ဆယ်၊ ဒီဘက်က ငါးမူး၊ ဟိုဘက်က အသေး
 လေးတွေက ပြားသုံးဆယ်”

ဘုရားရေ၊ သီးမွှေးငှက်ပျောသီး အကြီးက ပြားခုနစ်ဆယ်တဲ့။
 စက်ဝိုင်း မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး ပြားသုံးဆယ်တန် မည်းခြောက်ခြောက်
 တစ်လုံးကိုပဲ ယူလိုက်တယ်။ တကယ့် သေးသေးလေး။ စက်ဝိုင်း
 တကယ်စားရင် ဆယ်လုံးတော့ ကုန်ချည်ရဲ့...။

ငှက်ပျောသီးစားပြီး စက်ဝိုင်းကြိုက်တဲ့ အချဉ်ပေါင်း တစ်မတ်
 တန်တစ်ထုပ်လောက်တော့ ဝယ်စားလိုက်ဦးမယ်...။ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်က
 အချဉ်ထုပ်သည်ဆီမှာ အသေးဆုံး အချဉ်ထုပ်ကို လိုက်ရှာရင်း သူ့ဗန်း
 ထဲက စက္ကူရောင်စုံနဲ့ မုန့်တွေကို စက်ဝိုင်း အံ့ဩငေးမောမိတယ်။

“ဘာယူမလို့လဲ...”

ဈေးသည်မိန်းကလေးက မေးတော့မှ အသေးဆုံးအချဉ်ထုပ်ကို ဆွဲထုပ်ပြီး ပိုက်ဆံပေးလိုက်တယ်။ စက်ဝိုင်းမှာရှိတဲ့ ဆယ်ပြားစေ့သုံးစေ့။

“ငါးပြားလိုသေးတယ်။ တစ်ထုပ် သုံးဆယ်ငါးပြား”

“ဟင်... တစ်မတ်တန် မဟုတ်ဘူးလား”

“တစ်မတ်တန် မရှိတော့ဘူးလေ။ အကုန်သုံးဆယ့်ငါးပြား ချည်းပဲ။ ဒီဘက်ဟာတွေဆို တစ်ကျပ်ငါးမတ်’

စက်ဝိုင်း အချဉ်ထုပ်ကို ဗန်းပေါ် ပြန်တင်လိုက်တယ်။ ဈေးသည် မိန်းကလေးက ငါးပြားထပ်မပေးနိုင်တဲ့ စက်ဝိုင်းကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေရင်းက

‘မရှိရင်လည်း ယူသွားလေ... ရော့”

စက်ဝိုင်း လှမ်းယူရင်း ခက်ရှက်ရှက်နဲ့ ဈေးသည်အစ်မကို ပြုံးပြ လိုက်တယ်။ ငါ့နှယ်နယ်... အချဉ်ထုပ်လေးတောင် အမြဲဝယ်မစားနိုင် ဘူးဆိုတာ သိသာလိုက်တာ။ စက်ဝိုင်း လူတွေနဲ့ရောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ရင်း အချဉ်ထုပ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိတယ်။ ဟင်... စက်ဝိုင်းဟာ ဒီလိုမနေသေးပါဘူးလေ။ စက်ဝိုင်း ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှိမှ တစ်ကျပ်တန် အချဉ်ထုပ်တွေကို တစ်နေ့ ဆယ်ထုပ်လောက် စားပစ် လိုက်ဦးမယ်...။

ဟိုဘက်လမ်း တစ်ဖက်ကူးမယ့်သူတွေကြား စက်ဝိုင်း တိုးဝင် ပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ သူတို့ကူးသလို လမ်းကူးခဲ့တယ်။ ပလက်ဖောင်း

အတိုင်း ရှေ့တည့်တည့်ကို စက်ဝိုင်းလျှောက်ခဲ့တယ်။ ဟင်... ဒီဘက်မှာ
 လည်း ရုပ်ရှင်ရုံတွေချည်းပဲ။ လမ်းကူးလေးတွေကို လူတွေနဲ့ ရောကူးရင်း
 ရုပ်ရှင်ရုံတွေကို စက်ဝိုင်း ရေလာခဲ့တယ်။ တစ်ရုံ၊ နှစ်ရုံ၊ သုံးရုံ၊ ရုပ်ရှင်
 ရုံတွေကုန်တဲ့နား ရောက်တော့ စက်ဝိုင်း ရပ်နေမိတယ်။ ဒီလမ်းကူးဖို့
 က အကျယ်ကြီးရယ်...။

စက်ဝိုင်း မကူးရဲဘူး။ မောမောနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထောင့်မှာ ထိုင်ချ
 လိုက်ပြီး အချဉ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်တယ်။

ကြည့်ပါဦး...။ စက်ဝိုင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က တိုက်ကြီးက
 နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတိုက်နဲ့ ဟိုဘက်လမ်းကို တံတားအခုံး
 လေးနဲ့ ဆက်ထားတာ လှလိုက်တာ။ ဟိုဘက်လမ်းမှာ မီးရထားတွေ
 ရှိတာပဲ...။ ဟောဒီ လမ်းကျယ်ကိုသာ စက်ဝိုင်းကူးနိုင်ရင် အဲဒီ တံတား
 လေးပေါ် လျှောက်ပြီးသွားရ သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ဆီးသီးကို အရသာရှိရှိ မြဲရင်း တိုက်ကြီးကို သေချာငေးကြည့်
 မိတော့ လူတွေ ဆင်းကြ၊ တက်ကြတာ မနည်းပါလား...။ အောက်မှာ
 လည်း ဈေးသည်တွေ အများကြီး။ ဘာကြီးပါလိမ့်... တိုက်ကြီးထိပ်မှာ
 ဆိုင်းဘုတ်တော့ရှိတယ်။ ဘာမှန်းမှ စက်ဝိုင်းမသိတော့လည်း ခက်တယ်။
 လူတွေကတော့ တက်နေကြတာပဲ။ လူတကာ တက်လို့ရတယ်ဆိုရင်
 တော့ စက်ဝိုင်းလည်း တက်ကြည့်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

“ဆီးသီး ကျွေးစမ်းပါ၊ ရှစ်... ရှစ် ဆီးသီးတစ်လုံးလောက်”
 ဇိမ်နဲ့ ထိုင်ပြီးအားရပါးရ ဆီးထုပ်မြို့နေတဲ့ စက်ဝိုင်း... ထခုန်

မိမတတ် လန့်ဖျပ်သွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... ရုပ်ရှင်ရုံ
လက်မှတ်ပေါက်နားမှာ ကောင်လေးတွေရယ်...။ စပ်ဖြူဖြူတွေနဲ့။ စက်ဝိုင်း
ဆီကို လက်ဖြန့်ခံရင်း စူးစူးရဲရဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ စက်ဝိုင်း ကြောက်
လိုက်တာ။ စက်ဝိုင်း ကပျာကယာ ထရပ်တာကို သူတို့က ရယ်ကြသေး
တယ်။

“နေပါဦး... သွားတော့မလို့လား”

“လာပါ... ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်”

စက်ဝိုင်း လမ်းမကူးရတဲ့ ဒီဘက် ပလက်ဖောင်းကွေ့အတိုင်း
တောင်ဘက်ကို အမြန်ဆုံးလျှောက်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်...။
တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သိသွားပြီး ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်ရင် ဘယ်နှယ့်
လုပ်မလဲ...။ အို အော်ပစ်လိုက်မှာပေါ့... ဘေးက လူတွေက ကြည့်နေ
ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးတွေပုံစံကိုက မိုက်တိမိုက်ကန်းနဲ့။
လူကောင်းသူကောင်း သားသမီးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး...။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်... ဖြည်းဖြည်း...”

“မဟုတ်ဘူးကွ...။ မြန်မြန်လျှောက်တာ ကြည့်လို့ကောင်း
တယ်... ဟား ဟား”

ဒုက္ခပဲ...။ ဟိုကောင်လေးတွေ နောက်ကလိုက်လာကြပြီ။
စက်ဝိုင်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ အော်လိုက်ရမလား... မဖြစ်သေးပါဘူး ရဲတွေ
ဘာတွေလာပြီး စက်ဝိုင်းကိုပါ မေးရင် အခက်။ ဒီကောင်တွေနဲ့ လွတ်
အောင် အရင်ဆုံး လမ်းကူးရဲဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဟုတ်တယ် လမ်းကူး

ပြီးရင် ဟိုတိုက်ကြီးပေါ်ကို စက်ဝိုင်း တက်ပြေးမယ်။ ကောင်းတယ်။
လမ်းကူးမယ်၊ စက်ဝိုင်း လမ်းအစပ်မှာ တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကားတွေကို
ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကြည့်နေတုန်း ဗြုန်းဆို ဟိုကောင်လေးနှစ်ကောင်က
စက်ဝိုင်းဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ လာရပ်ကြတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ။ လိုက်ပို့မယ်လေ...”

ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်တုန်ပြီး ကြောက်လန့်နေတဲ့ စက်ဝိုင်း သူတို့
ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ကားအရှင်းမှာ လမ်းကိုတအား ဖြတ်ကူးပစ်လိုက်
တယ်။

ကြည့်စမ်း ဒီကောင်တွေက စက်ဝိုင်းအဖြစ်ကို အားရပါးရ
ရယ်ကြရင်း နောက်ကလိုက်ကူးတော့ ဒီဘက်ရောက်တော့လည်း
စက်ဝိုင်းနဲ့ အတူတူ။ ခက်တာပဲ...။ စက်ဝိုင်း ကြောက်လှပြီ။ ကြောက်
ကြောက်နဲ့ ဟိုတိုက်ကြီးဆီရောက်အောင် စက်ဝိုင်း လျှောက်တယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်ကပြောလိုက်လာတဲ့ ဟိုကောင်လေးတွေရဲ့
စကားတွေကလည်း ရိုင်းရိုင်းလာကြပြီ။ စက်ဝိုင်းနားကိုလည်း ထိတော့
မတတ်ကပ်လိုက်လာနေကြတာ။

စက်ဝိုင်း တိုက်ကြီးအပေါ်တက်ပြေးရင်လည်း သူတို့ ဒီလိုပဲ
လိုက်လာကြမှာလားမသိဘူး...။ ဟော... ဟိုမှာ တိုက်ကြီးရဲ့ လှေကား
ဘေးက တံခါးပေါက်တွေ ရှေ့မှာ မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ ထိုင်နေကြ
တာ...။ အဲဒီကြားထဲ ဝင်ထိုင်မှပဲ။ ဟောဟိုနားက ထမင်းထုပ်ဖြေ
စားနေတဲ့ မျက်နှာပေါက်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ မိန်းမကြီးနား သိသလို ဘာလို့နဲ့

ဝင်ထိုင်လိုက်ယင် သည်ကောင်တွေ ပိုကြောက်သွားမယ်...။

ဖျတ်ဆို... သူ့နား စက်ဝိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့်... မိန်းမကြီးက ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ထမင်းစား မပျက်ဘူး။ စက်ဝိုင်းက “စားကောင်းရဲ့လား ဒေါ်ကြီး” လို့ မေးလိုက်တော့မှ မိန်းမဝဝကြီးက စက်ဝိုင်းကို ကြည့်တယ်။ စက်ဝိုင်းရဲ့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့မျက်နှာကို မိန်းမကြီးက ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ...။

ဘုရားရေး...။ မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်သွားတဲ့ ဟိုကောင်တွေဆီက မိန်းမကြီးကို လှမ်းပြောတဲ့အသံ။ မိန်းမကြီးက သူ့မျက်နှာကြမ်းကြမ်းနဲ့ စက်ဝိုင်းကို ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားသလို...။

“ဟဲ့... ငပိန်... ဘာလိုက်အနဲ့ခံပြန်ပလဲ၊ နင့်အမေ လှမ်းအော်လိုက်တိုင်းရမလား...။ ဟေ့...”

မိန်းမကြီးအသံက ကျယ်သလောက် အားရှိစရာကောင်းလိုက်တာ။ တစ်ခါတည်း ဟိုကောင်လေးနှစ်ကောင် မကျေမနပ်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံဘက် ပြန်ကူးပြေးကြတယ်။

“လူလေးကသာ လက်တောက်လောက်ရယ်၊ မိန်းကလေး မြင်ရင် ငမ်းငမ်းတက်၊ ဈေးတော့ ဖြစ်မြောက်အောင်မရောင်းချင်ဘူး။ ကောင်လေးတွေက ရုပ်ရှင်ရုံလူလည်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ အခု... ညည်းနောက်လိုက်စလာတာ ဟုတ်လား...”

စက်ဝိုင်း အားကိုးတကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဒေါ်စိန်ပွင့်က စားလက်စ ထမင်းကို အားရပါရနယ်ရင်း ဆက်စားတယ်။ ဝက်သား

ဟင်း အနှစ်နီနီရဲရဲနဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်တွေရော ပုံထားတဲ့ ထမင်းက စားချင့် ဖွယ်ကောင်းလိုက်တာ။ မနက်တည်းက ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးပဲ စားထား တဲ့ စက်ဝိုင်း တံတွေးကို မသိမသာ မျိုချလိုက်မိတယ်။ အမေသိန်းတို့ အိမ်မှာ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းမစားရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီ လဲ...။

“ဟဲ့... ညည်းထမင်းစားပြီးပလား...”

ဒေါ်စိန်ပွင့်က တော်တော်ပါးတယ်။ စက်ဝိုင်း ခဏခဏ တံတွေးမျိုချနေတာကို သူသိသွားလား မသိပါဘူး။ စက်ဝိုင်း ယောင် ရမ်းခေါင်းညိတ်ပြတာကို သူက စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးထမင်း တစ်လုပ်ကို အပြီးသတ်စားရင်း...

“ညည်း ကုန်တိုက်ပေါ်တက်မလို့လား...”

“ရှင် ဘယ်ကုန်တိုက်လဲ”

“ဪ ဒီကုန်တိုက်ပေါ့။ ညည်းနောက်က ကုန်တိုက်ကို ပြောတာ။ ဒုက္ခပဲ ကုန်တိုက် (၂) ဆို ကုန်တိုက် (၂) လို့ ပြောမှာပေါ့ အေ...”

ဪ... ဒါ ကုန်တိုက်ကြီးကိုး။ စက်ဝိုင်း ကြားတော့ ကြားဖူး တာပေါ့...။ ဒါကြောင့်လည်း ခမ်းနားကြီးကျယ်တာကိုး။ စက်ဝိုင်း ကုန်တိုက်ကြီးကို မော့ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဒေါ်စိန်ပွင့်က ထမင်းထုပ်ဖက် ကို သစ်ပင်ဆားနား သွားပစ်ပြီး ရေခဲရည်သည်ဆီကိုသွားတယ်။ ရေခဲ ရည်တစ်ခွက်ကို အရင်သောက်ပြီး ကျန်တာနဲ့ လက်ဆေးတယ်။ ပြီး

တော့ ရေခဲရည်သည်ဆီက အဝတ်စုတ်နဲ့ လက်သုတ်ပြီး စက်ဝိုင်းနားပြန်
လာတယ်။ စက်ဝိုင်းနားမှာ ပြန်ထိုင်ချရင်း စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ လွယ်
အိတ်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်တယ်။

“ဟဲ့... ကောင်လေး ဒီခဏလာစမ်း...”

ရေခဲရည်သည် နားမှာ ရပ်ရောင်းနေတဲ့ ဆေးလိပ်ဗန်း စလွယ်
လေးနဲ့ ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်စိန်ပွင့်က မီးညှိလိုက်သေးတယ်။
ဆေးပေါ့လိပ်လည်း ထပ်ဝယ်တယ်။

“ကဲ... ညည်းလည်း တက်တော့လေ၊ ညနေပိုင်းလည်း တစ်ခုခု
တော့ ပေးဦးမှာပါ။ ငါတော့ ‘နှစ်’ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မမခင်ရေး... ကျုပ်
‘နှစ်’ ကိုသွားဦးမယ်၊ ခဏစောင့်ဦးနော်”

“သွားလေ၊ စောင့်တာပေါ့”

ဒေါ်စိန်ပွင့်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမတွေကြားက ရွှေဆွဲကြိုး အကြီး
ကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးတို့ ပြောနေတာကို စက်ဝိုင်း ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့်
ကြည့်ရင်း ဒေါ်စိန်ပွင့်လို ထရပ်လိုက်တယ်။ စက်ဝိုင်းကို ဒေါ်စိန်ပွင့်က
လာနေကျလို့ ထင်နေပုံရတယ်။ စက်ဝိုင်းက ကုန်တိုက်ပေါ်တက်ပြီး
ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“ကျွန်မ ဒေါ်ကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟဲ့ ဒီပေါ်မတက်ဘူးလား”

“ကျွန်မမှ မလုပ်တတ်တာ၊ ကျွန်မ ဒီပေါ်ကို တစ်ခေါက်မှ
တောင် မရောက်ဖူးဘူး...”

ဒေါ်စိန်ပွင့်က “ဟောတော်” ဆိုပြီး စက်ဝိုင်းကို သေချာကြည့်
တယ်။

“ညည်း အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အမေကို လိုက်ရှာမလို့”

“ဟင်... ခု ညည်းက ဘယ်သူ့ဆီက ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“ကျွန်မကို မွေးစားတဲ့မိဘတွေဆီကနေ ထွက်လာခဲ့တာ။

သူတို့က ဆင်းရဲတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မအတွက် ဝန်လေးနေရတာ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်မ ထွက်လာတာ”

“ခက်လိုက်တဲ့ ကာလသားသမီးတွေအေ၊ ညည်းအရွယ်လေး
နဲ့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ် မှတ်သလဲ၊ ညည်းအမေဆိုတာနဲ့ မတွေ့ခင်
မကောင်းတဲ့လူနဲ့ တွေ့သွားမှ တစ်ခါတည်း ဟုတ်နေမယ်။ ငါက သား
ချင်း သမီးချင်း စာနာချင်ပါရဲ့အေ၊ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းသမား
ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါနေရတဲ့နေရာက ညည်းခေါ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒေါ်ကြီးက ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ငါက ပပဝင်းရုပ်ရှင်ရုံရှေ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာနေတာ”

* * *

အိပ်ရာပေါ်က မြင်နေရတဲ့ ကြယ်လေးတွေ တလက်လက်ကို စက်ဝိုင်း အထူးအဆန်းလို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ စက်ဝိုင်း ကျောအောက်က ပလက်ဖောင်းရဲ့ အတွေ့ဟာ အမေသိန်းတို့ ဝါးကြမ်းခင်းလောက် မာတာပါပဲ။ နေ့လယ်က နေပူဒဏ်ကြောင့် ပလက်ဖောင်းက အတော်လေး ပူနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ညသန်းခေါင် လေးအေးကြောင့် အအိုက်သက်သာပါတယ်။ အလင်းရောင်ကတော့ အမေသိန်းတို့အိမ်ထက် အဆပေါင်းများစွာသာတာပေါ့။ မီးလုံး မီးချောင်းတွေ ထိန်ထိန်လင်းလို့။

“ကဲ၊ မအုတ်လေး၊ ညည်းနာမည်လည်း ပြောပါဦး စက်ဝိုင်းဆားက ဒေါ်စိန်ပွင့် အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် စက်ဝိုင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားတယ်။ စက်ဝိုင်း အင်မတန် မဖြေချင်တဲ့နာမည်ကို ပြောရမှာမို့ပေါ့။ ငြိမ်သက်နေမိတဲ့စက်ဝိုင်းကို ဒေါ်စိန်ပွင့်က ထပ်ပြီး...”

“ဟဲ့... နာမည် ဘယ်သူတုန်းလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“စက်ဝိုင်းတဲ့...”

“အမယ်လေး ဟဲ့... နာမည်ကလည်း ဘယ်လိုဟာကြီးတုန်း၊ ငါတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ အဝိုင်းပဲ ခေါ်တော့မယ်။ ညည်းလည်း ငါ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်ကြီးလုပ်မနေနဲ့၊ တခြားသူတွေလို အမေစိန်လို့ခေါ်၊ အမေလည်း အမေ မဟုတ်လား။ ညည်း ငါမွေးစားလိုက်ရတာပဲဥစ္စာ၊ အံ့မယ်... ညည်းလိုက်ရှာတဲ့အမေဟာ ငါဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမှာဟဲ့”

ဒေါ်စိန်ပွင့်ရဲ့ အဝိုင်းခေါ်တာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေရာက စက်ဝိုင်း ရင်ထဲဒိန်းခနဲ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒေါ်စိန်ပွင့်ဟာ စက်ဝိုင်း အမေ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်တာပေါ့နော်။ စက်ဝိုင်း ဒေါ်စိန်ပွင့်နား အားတက်သရော ပြေးကပ်ရင်း...

“အမေစိန်မှာ ယောက်ျားရှိလား”

“ရှိတာပေါ့၊ နှစ်ယောက်တောင်၊ ခု ကွဲကုန်ပြီ”

“ဒါဖြင့် သားသမီးတွေရော ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့၊ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်”

“ဟင်... သူတို့က ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲအေ”

“အမေစိန် သမီးနဲ့ ပွဲဈေးတန်းမှာ ကွဲသွားဖူးလားဟင်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငါနဲ့တော့ မကွဲဖူးပါဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ သွားရင်း ကွဲသွားရင်တော့ မသိဘူးပေါ့၊ ကလေးတွေက သူ့အဖေနဲ့ နေရစ်ခဲ့ကြတာကိုး”

စက်ဝိုင်း စိတ်ပျက်သွားတယ်။ အမေစိန်ဟာ စက်ဝိုင်း အမေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ စက်ဝိုင်းအမေဟာ အမေစိန်လို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အမေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

“အမေစိန်က ကိုယ့်သားသမီးတွေကို မလွမ်းဘူးလား”

“တစ်ခါတလေတော့ လွမ်းသားပဲ”

“လွမ်းရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ သွားနေပေါ့၊ ဘာလို့ ဒီမှာ လာနေရတာလဲ”

အမေစိန်က သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးတော့မှ နည်းနည်း ပျော့ပျောင်းတဲ့အသံနဲ့

“ညည်း နားမလည်ပါဘူးအေ၊ ဒီလိုပဲ နေကြရတာပဲ”

“အမေစိန် ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာနေတာလဲ”

“ဟဲ့... နေစရာ အိမ်မရှိလို့ပေါ့”

“အမေစိန် ယောက်ျားက ဆောက်မပေးဘူးလား”

“ဆောက်နိုင်ဖို့ ဝေးလို့... သူတောင် ပလက်ဖောင်းပေါ် နေရပါ တယ်ဆိုမှ၊ အဲ... အဲ... ငါ့နောက်ယောက်ျားပြောတာ၊ ပျောက်သွားတဲ့ ယောက်ျားလေ၊ ကြာသေးဘူး၊ မနှစ်ကမှတင်... သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က မြစ်ကြီးနားဘက် ကျောက်သယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာ ခုထိ ပြန်မလာတာပဲ။ သေပြီထင်ပါရဲ့အေ၊ ငါက အရင်လင်နဲ့ ကွဲပြီး သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်အိမ်မှာ လိုက်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းမနဲ့ ကုန် တိုက်တိုးစားကြတယ်။ ကုန်တိုက်တိုးရင်း ဒီယောက်ျားနဲ့တွေ့တာ၊ သူက

ညကျ ဒီပလက်ဖောင်းမှာ အိပ်၊ နေ့ကျ ရုပ်ရှင်ရုံတွေအောက်မှာ ကြံရာ လုပ်စားပေါ့၊ အဲဒီမှာ တွေ့ပြီး ငါတို့ယူလိုက်ကြတာပဲ”

“အမေစိန်၊ ယောက်ျားပြန်မလာတော့ တစ်ယောက်တည်း မကြောက်ဘူးလား”

“အံ့မယ်... ငါက ဘာကြောက်ရမှာလဲ၊ ယောက်ျား ယူတာ ကြောက်လို့ယူတာမှ မဟုတ်တာအေ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှာစားလို့ ရတာပဲ၊ နေလို့ရတာပဲ၊ အလကား... သူများတွေက အားကိုးလေးရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဘာပေါ့နဲ့ ပြောလွန်းအားကြီးလို့ ယူလိုက်တာ။ တကယ် ဟော့အေ... ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး။ အဲ... ညည်း တို့လို ကောင်မမျိုးအရွယ်တွေသာ လိုတာ၊ ညည်းယောက်ျား မြန်မြန် ယောက်ျားယူရင် ကောင်းမယ်”

“အခု... မယူချင်ပါဘူး အမေစိန်ကလည်း...”

“မယူလို့ ညည်းက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့နေမှာလဲ”

“အမေစိန်၊ အားကိုးနဲ့ပေါ့”

အမေစိန်က ခဏငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလို...

“ကောင်မလေးရယ် ညည်း မသိသေးတာတွေ အများ ကြီးပါအေ၊ ငါ့ပါးစပ် ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်း၊ ငါမနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ ဒီနားမှာ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါတို့ အိပ်ရတာ ကိုက လူတကာပိုင်တဲ့ ပလက်ဖောင်း၊ ညည်းစဉ်းစား ကြည့်

လေ... ဒီမြို့လယ်ကောင် လူရှင်းတဲ့အချိန်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ
 လောက်မှ ငါတို့ ဝင်အိပ်ရတာ၊ ဟော... သုံးနာရီ လေးနာရီဆို
 ကားတွေ လူတွေ ပြန်စည်ပြီ၊ အိပ်ရတဲ့ အချိန်လေး သုံးလေး
 နာရီအတွင်းမှာ ခွေးကြောက်ရ၊ လူကြောက်ရ၊ ဘေးနားမှာ
 ကိုယ့်လိုလူ အချင်းချင်းတွေရှိလို့သာပေါ့၊ တို့ ဟိုဘက်လှမ်း
 လှမ်းမယ် မြင်လား”

စက်ဝိုင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှန်
 ရင်း ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ တစ်ထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာနေတဲ့ အဘိုး
 ကြီးတစ်ယောက်။

“အဲဒီအဘိုးကြီးက သတ္တိကောင်းတယ်၊ သူက ဒီမှာ
 ညတိုင်းလာအိပ်တာ၊ ဟိုရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ လက်မှတ်ရုံထောင့်ကွေးမှာ
 လဲ ကောင်လေးတစ်ယောက် တစ်ခါတလေ လာအိပ်တတ်
 တယ်။ သူ့လည်း အားကိုးရသား၊ ဒီနေ့ည သူမလာသေးဘူး”

“ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းက လူတွေကကော”

“သူတို့လည်း တို့လိုလူတွေပေါ့၊ ဟိုနား စုစု စုစုနဲ့
 ဟာက ကုလားမိသားစုတွေ”

“လူတွေအများကြီးပဲ၊ ဒါဆို ဘာကြောက်စရာရှိလဲ
 အမေစိန်ရဲ့၊ ယောက်ျားယူစရာ မလိုပါဘူး”

“ကဲအေ... အိပ်စမ်း၊ လိုမလို နောက်တော့ ညည်း
 သိလာလိမ့်မယ်၊ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ”

အမေစိန်က အားရပါးရ သမ်းရင်းက ဟိုဘက် စောင်းသွား
တယ်။ စက်ဝိုင်းလည်း ဒီဘက်စောင်းပြီး အိပ်မလိုလုပ်တုန်း အမေစိန်
ရဲ့ တဟင်းဟင်း ချောင်းဟန်သံနဲ့အတူ ထွက်လာတဲ့ မာမာပြတ်ပြတ်
သီချင်းသံ။

“... အစက ဝ တစ်လုံးဟာ နှစ်လုံးဖြစ်လာပြီ... နှစ်လုံးဖျက်
ပြန်တော့ လေးလုံးပေါ်ချေပြီ...။ နှစ်ဆတိုးတာဟာလေ...
မြန်မာ့တန်ခိုးပါဗျို... လွန်ထူးဆန်းဟန်ညီ... ဘိုးဘိုးအောင်
အာဇာနည်...”

အမေစိန်ရဲ့ အိပ်ချင်မှုတူး သီချင်းသံကို အံ့ဩရင်းနဲ့ တစ်ခစ်
ခစ်ရယ်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းကို အမေစိန်ကတော့ နည်းနည်းမှ အရေးမလုပ်၊
ဂရုမစိုက်ပဲ... ဆက်ဆိုလေရဲ့။ ဘာသီချင်းကြီးလဲ။ စက်ဝိုင်းဖြင့် တစ်ခါ
မှတောင် မကြားဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စက်ဝိုင်း နည်းနည်း ပျော်လာသလို
ပဲ။ အမေစိန်ပြောတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုတာတွေ မလာခင်မှာတော့ စက်ဝိုင်း
ဘဝ သိပ်လွတ်လပ်နေတယ်လေ။ စက်ဝိုင်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ အမေ့ကို
လည်း ရှာနိုင်တော့မယ်။ ဒီနေ့ညဟာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးနဲ့
အိပ်ရမယ့်ညပေါ့နော်...။ နားထဲမှာ အမေစိန် သီချင်းသံ တဖြည်းဖြည်း
ပျောက်သွားပြီး မျက်တောင်တွေ စင်းကျလာတယ်...။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟိုကောင်မလေး၊ ထ... ထ”

ဝေါခနဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ ကားသံပြင်းပြင်းကြီးနဲ့အတူ အလန့်
တကြား ထအော်တဲ့ အမေစိန်အသံကြောင့် စက်ဝိုင်းတို့ကို

ကားများ တက်ကြိတ်သွားပြီလားဆိုပြီး လူးလဲထထိုင်လိုက် တယ်။

“လာ... လာ... မြန်မြန်သိမ်း၊ မြန်မြန်တက်... မြန်မြန်လုပ်”
ဟောတော်... ယူနီဖောင်းဝတ် လူကြီးတွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဆိုက်ထားတဲ့ ကားကြီး ဘာလုပ်ကြတာလဲ... စက်ဝိုင်းစဉ်းစားနေတုန်း မှာပဲ စောင်စုတ်တွေကို ဆာလာအိတ်ကြီးထဲ ဗလုံးဗထွေးထည့်နေတဲ့ အမေစိန်နဲ့ စက်ဝိုင်းကို လူကြီးတစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်ပြီး ကားပေါ်တင် လိုက်တယ်။ ဟင်... ကားပေါ်မှာလည်း လူတွေ မနည်းပါလား။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အမေစိန်... ကျွန်မတို့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”
ကားလယ်ကောင် ကြမ်းပြင်မှာ အမေစိန်နား တိုးကပ်ရင်း ထိတ်လန့်တုန်ယင်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းကို အမေစိန်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့.. ကောင်မရဲ့ ဒါတို့ကို ဖမ်းနေတာ၊ မြို့တော် စီမံချက်၊ ဒီနားမှာ ဘယ်သူ့မှ မအိပ်ရဘူး၊ နားလည်လား”

* * *

“နာမည်”

“စက်ဝိုင်း”

“အဖေနာမည်”

“ဟိုဒင်း... ဦးကြည်”

“အသက်...”

“ .... ”

“အသက်... အသက်၊ အသက်ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ မေးတာ”

“ .... ”

“ကျွန်မမှ မသိဘဲ အမေစိန်ရဲ့၊ အမေသိန်းတို့ ကောက်မွေးတုန်းက နှစ်နှစ်သမီးလောက်လို့ ပြောတာပဲ...။ ခုဆို ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း သံတော်ဦး မတင်တတ်ဘူး... မယ်မင်းကြီးမရေ...”

ကဲ... ကဲ... ကြာတယ်... ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ့်အသက်ကို မသိဘူး
လို့၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ထားလိုက်မယ် ဟုတ်လား...။ ကဲ... လိပ်စာ ပြော...”

“ရှင်...”

“ကျွန်မတို့ အတူတူပဲဆရာ၊ ဟဲ့ကောင်မ ပြောလိုက်လေ...”

“အမှတ်မရှိ လမ်းမရှိ ကိလီဗောတံတားလို့”

* * *

မိလ္လာချောင်ကအနံ့ဆိုး စူးရှရှကို ရှုရှိုက်လူးလှမ့်ရင်း ကိုယ့်
 ဟာကိုယ် စက်ဝိုင်း ပြုံးမိတယ်။ အမေစိန် ဆိတ်ဆွဲဆို့ ဆွဲချင်စရာ။
 ကိုယ့်ရှေ့က လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖြေသွားတာကို
 နားထောင်ထားပါတော့လား။ ကိုယ့်အလှည့်မှာ အလိုက်သင့်ပြောပါ
 တော့လား။ ခုတော့... အကုန်လုံး အိုးနင်းခွက်နင်း...။ အို... ဒါအစဉ်စွာ၊
 စက်ဝိုင်းမှ ဘာမှမသိသေးတာ။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်ကိုတောင် မနေ့
 တစ်နေ့မှ ရောက်ဖူးတဲ့မိန်းမ၊ ထောင်အတွေ့အကြုံဆိုတာ ဝေလာဝေး
 ပေါ့...။

အမေစိန် ကူပြောပေးတာနဲ့ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့သာ ပြီး
 သွားတယ်။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ သိချင်စိတ်နဲ့ အမေစိန်ကို ကပ်
 မေးမိပြန်တော့ အမေစိန်က ဆွဲဆိတ်ရော။

“ညည်း... ဒီလိုသာ အနေလို့တော့ ငါတို့နေရာနေလို့ မဖြစ်
 ဘူး။ သူတွေရှေ့က ဖြေနေတာ ညည်းမကြားဘူးလား။”

“ကြားသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အသက်ကို ကျွန်မ... တကယ် မသိတာ အမေစိန်ရဲ့ ပြီးတော့ လိပ်စာဆိုတော့... ကျွန်မ ဘယ် ပြောတတ်မလဲ၊ ရုပ်ရှင်ရုံပလက်ဖောင်းလို့ ပြောရမှာလား၊ ငမိုးရိပ်ချောင်းဘေးလို့ ပြောရမှာလား”

“ညည်း ရှေ့က လူတွေ အကုန်လုံး “အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊ ကိလီဗောတံတား’ လို့ ပြောနေကြတာ ညည်းနားက ဘာဖြစ် နေတုန်း”

“ဟင်... သိဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့မှာ ကိလီဗောတံတားမှ မနေ တာကြီး...”

“နေနေ မနေနေ ဒီလိုပဲ ဖြေရတယ်၊ တို့လိုနေတဲ့ဟာတွေ အများ စုက ကိလီဗောတံတားမှာရှိတာ၊ မှတ်ထား၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ၊ နောက်ကျ ဒီလိုပဲ ဖြေ...”

“ကိလီဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ အမေစိန်...”

“ကမ်းနားမှာပေါ့ဟဲ့၊ အံမယ်လေး... ငါ့နှယ် သူဌေးကတော် ကို တစ်နေ့နေ့ လေ့လာရေး လိုက်ပို့ရဦးမယ်...”

စက်ဝိုင်းမှာတော့ ကြားသမျှ မြင်သမျှ... အားလုံး အသစ်။ စက်ဝိုင်းတို့ကို ထောင်ထဲက လူကြီးတွေက ‘သာတီးဒီ’ တွေလို့ခေါ်တယ်၊ ဒီတိုက်ခန်းထဲကို စက်ဝိုင်းတို့ ဝင်တော့လည်း အခန်းထဲက မိန်းမတွေ က “သာတီးဒီတွေလာပြီဟေ့” တဲ့...။

အခန်းထဲကို မဝင်ခင် စက်ဝိုင်းတို့ “ပုံစံ” ဆိုတာ ထိုင်ရသေး

တယ်။ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ထားရတယ်။ လက်သီးကို ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီးကြားမှာ လက်မကို သွင်းပြီး ထားရတယ်။ ခေါင်းကို မတ်နေအောင်မော့။ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်၊ မျက်တောင်ကို လုံးဝမခတ်ရဘူး။ ရင်ကိုဖွင့်၊ ခါးကိုဆန့်ထားရတယ်။ ဒီလိုထိုင်ရတာ မခက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးကိုပြောတာ။ အဲလိုပုံစံနဲ့ တစ်နာရီလောက် ထိုင်ရတော့ သေရောပေါ့၊ ခြင်ကိုက်တာတောင် မျက်တောင်တစ်ချက်မခတ်ရဲ၊ နားရွက်လေးတစ်ချက် မလှုပ်ရဲနဲ့၊ ကျောက်ရုပ်တွေလို တစ်နာရီလောက် လုပ်နေရတဲ့ဒုက္ခဟာ ဘယ်လွယ်မလဲ။

စက်ဝိုင်းတို့ကို ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်စီပေးတယ်။ ဖျာကြမ်းလေးတွေကိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့ စက်ဝိုင်းတို့ “သာတီးဒီ” တွေကို အခန်းထဲက အခန်းလူကြီး၊ မိန်းမကြီးက နေရာချပေးတယ်။ အနံ့ဆိုးတွေ တလှိုင်လှိုင်ထွက်နေတဲ့ မိလ္လာချောင်ထဲမှာ...။

စက်ဝိုင်းဖြင့် အဲဒီ အခန်းလူကြီးဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ထောင်က တကယ့် ဝန်ထမ်းမိန်းမကြီး မှတ်ပြီး ကြောက်လိုက်ရတာ။ ပြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ထောင်ကျမိန်းမပဲတဲ့။ သူက နှစ်ကြီးသမားမို့ လူကြီး ပြန်ခန့်တာတဲ့။ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ကျတဲ့အမှုကလည်း လူသတ်မှု၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ပြန်သတ်မှုတဲ့။ အဲဒီ မိန်းမကြီး ပုံစံက တကယ့်ကို ကြောက်စရာကြီး။ ကြမ်းလှပြီဆိုတဲ့ အမေစိန်တောင် မိန်းမကြီးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဝပ်သွားတာပဲ...။

အဲဒီမိန်းမကြီးက လူကြီးဆိုတော့ အခန်းထိပ်မှာ အိပ်တယ်။

သူမွေ့ရာက အထူဆုံးပဲ။ တခြားမိန်းမတွေမှာလည်း မွေ့ရာလေးတွေပါ တယ်။ မွေ့ရာမပါ၊ စောင်မပါ၊ ခေါင်းအုံးဗလာနဲ့ ဖျာကြမ်းပေါ်မှ စုပြုံ ထပ်အိပ်ရတာက စက်ဝိုင်းတို့ “သာတီးဒီ” တွေချည်းပါလား။

ပြီးတော့ ဒီနေ့ ထမင်းစားရတော့လည်း စက်ဝိုင်းတို့သာ ထောင်က ကျွေးတဲ့ နိုင်လွန်ဟင်းနဲ့ လုံးတီးထမင်းကို စားရတာ။ တခြား လူတွေကျ ထမင်းကသာ ထောင်ထမင်း၊ ဟင်းကျတော့ အကောင်းစား တွေ စားရတယ်။ အမဲကြော်တွေ၊ ငါးပိကြော်တွေ၊ ဝက်အူချောင်းကြော် တွေနဲ့ စတိုင်ကျကျ၊ သူတို့အိမ်တွေ အပြင်ကနေ လာပို့ထားတဲ့ ထောင် ဝင်စာတွေတဲ့။ များများပို့နိုင်တဲ့သူက ဒီထဲမှာ အင်မတန် မျက်နှာပွင့် သတဲ့။ အခန်းလူကြီး မိန်းမ ထမင်းပွဲဆို ပိုပြီးတောင် ကောင်းသေး။ တစ်ခြား ထောင်ကျမိန်းမ ဟင်းရှိတဲ့သူတွေက ဟင်းတစ်မျိုးစီ လာပေးကြ တာ မိန်းမကြီးမှာ ဟင်းတွေကိုစုံလို့။ ပြီးတော့ စက်ဝိုင်းတို့မှာကျ ထမင်း ပန်းကန်ပြားနဲ့ ဟင်းဇလုံခွက်လေး မရဘူး။ စားခါနီးမှာ စက်ဝိုင်းတို့ ထမင်းခံဖို့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းထည့်စားဖို့ရရာ ပလတ်စတစ်အိတ်၊ ကြွပ်ကြွပ် အိတ် လိုက်ရှာရတယ်။ လိုက်တောင်းရတယ်။ ဒီပြင် ထောင်ကျမိန်းမတွေ စားခါနီးမှာ ထောင်ကျမိန်းမတွေအားလုံး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ဟင်းဇလုံခွက်လေးတစ်ခွက်စီ ပေးထားတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိမ်းထား လို့ရတယ်။ စားပြီး ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ဆေးကြော၊ သိမ်းထား၊ ထည့်ချင်တာ ထည့်ထား။ စက်ဝိုင်းတို့ကျ စားခါနီးရင် ပလတ်စတစ်အိတ် လိုက်ရှာရ တာကိုက အလုပ်တစ်ခု။ ဒီထဲမှာ စက်ဝိုင်းတို့ အောက်ကျ၊ နောက်ကျ

အနိုင်ဆုံးပဲ။ အမေစိန်ကတော့ ငါတို့ကို ခဏလေးနဲ့ ပြန်လွှတ်မှာမို့တဲ့။
 ဘာပဲပြောပြော စက်ဝိုင်းတို့ မျက်နှာငယ်ရတာဟာ ငယ်ရတာပါပဲ။
 အောက်တန်းကျရတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီထဲက လူတွေက စက်ဝိုင်း
 တို့ကို ‘သာတီးဒီ’ လို့ခေါ်တာနဲ့တူတယ်။ ‘သာတီးဒီ’ ဆိုတာ ထောင်ထဲမှာ
 အနိမ့်ဆုံး၊ အောက်တန်းနောက်တန်း အကျဆုံး လူကို ခေါ်ရတာနဲ့
 တူရဲ့...။

“အင်... အင်... ဖယ်စမ်း... ဖယ်စမ်း”

ဪ... ဒုက္ခပဲ။ ဒီမိန်းမကလည်း ဘာဖြစ်ရတာပါလိမ့်။
 စက်ဝိုင်းမျက်လုံးတွေ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်စပြုရာက ကိုယ်ပေါ်ကို ဖိကျ
 လာတဲ့ ချွေးစေးပြန်နေတဲ့ဘေးက မိန်းမ လက်မောင်းကြီးကို တွန်းထုတ်
 ရပြန်တယ်။ စက်ဝိုင်းတို့လို သာတီးဒီ မိန်းမ။ ပါးစပ်က ယောင်ရမ်းရင်း
 သွားတွေကို ကြိတ်နေသေးတယ်။ သူ့ကို ကြောက်ပြီး အမေစိန်ဘက်တိုး
 ကပ်လိုက်တော့လည်း အမေစိန်ရဲ့လက်မောင်းမှာ ချွေးစေးတွေ။ ဟင်း
 ဘာထူးလဲ စက်ဝိုင်း ကိုယ်မှာလည်း ချွေးစေးတွေနဲ့ပဲ။ ဒီလောက်ပူတဲ့
 ရာသီမှာ လူချင်း ကျပ်သပ်ပြီး အိပ်နေရတာ ချွေးတွေက ထွက်မှာပေါ့။
 ချွေးစေးတွေနဲ့ သည်းသည်းမည်းမည်း တွယ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကို ရောနှော
 ပွတ်သပ်ရင်း၊ ဘေးက မိန်းမကြီးကို တွန်းထုတ်ရင်နဲ့ စက်ဝိုင်း အိပ်ပျော်
 စပြုတယ်။ အိပ်မှလေ။ မနက်ကျသုံးနာရီထိုး ထရမှာတဲ့။ သုံးနာရီထဲ၊
 မျက်နှာသစ်၊ အိပ်ရာသိမ်း၊ နောက်ဖေးသွား၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ လေးနာရီ
 ကျ တန်းစီ။ ငါးနာရီဆို ဘုရားရှိခိုး။ ခြောက်နာရီဆို ပုံစံထိုင်ရမတဲ့။

ခုနစ်နာရီထိုးရင်တော့ အလုပ်ဆင်း။ အင်း... စက်ဝိုင်းတို့က တောင်ယာ မှာ ရေလောင်းရသတဲ့။

“ဟေ့ အားလုံး ကောင်းရဲ့လား”

“အားလုံး... ကောင်း ကောင်း...”

အိပ်ပျော်စ စက်ဝိုင်းမျက်လုံးတွေ လန့်ဖျပ်ပြီး ပြန်ပွင့်လာကြ တယ်။ အပြင်ဘက်က အစောင့်ဆရာမ မေးသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အထဲက အခန်းလူကြီးမိန်းမရဲ့ ဖြေသံကျယ်ကျယ်။ ဘုရား... ဘုရား၊ ဘာပါ လိမ့်လို့။ ကြောက်သွားတာပဲ။ တဒိတ်ဒိတ်တုန်နေတဲ့ ရင်ကိုဖိရင်း မျက်လုံးတွေ ပြန်မှိတ်လိုက်တုန်း... အခန်းထဲမှာလည်း ခုနကလို ပြန်ပြီး တော့ ငြိမ်သက်သွားတုန်း...။

“ကြောက်ပြီ... ကြောက်ပြီ... အား... အား... အား”

“အား... အား... အား... အံမယ်လေး”

အို... ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။

တစ်ယောက်က စူးစူးဝါးဝါး ယောင်အော်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခန်း လုံးနည်းပါး ကြောက်လန့်ပြီး အော်လိုက်ကြတဲ့အသံတွေ။ အသည်းတုန် ခြောက်ခြားစရာကောင်းတဲ့အသံတွေ တစ်ခန်းလုံး ဆူညံသွားတယ်။

“ဟေ့... ပိတ်စမ်း၊ ပါးစပ်တွေ ပိတ်စမ်း၊ စအော်တဲ့ ကောင်မ ကို ပိတ်ရိုက်လိုက်စမ်း...”

အပြင်က အစောင့်ဆရာမက ချက်ချင်း အခန်းပြင်ဘက် ရောက် လာတယ်။ ကြောက်လိုက်တာ၊ စက်ဝိုင်း ကြောက်လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့

သည်လိုနှလုံးတုန်စရာကောင်းအောင် အော်ကြတာပါလိမ့်...။

“ဘယ်ကောင်မလဲ... ဘယ်ကောင်မလဲ... လင်တရူးပြီး အော်
တာ နင့်လင်အိမ် မှတ်လို့လား... ဟေ...”

အခန်းလူကြီးမိန်းမက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ထကြမ်းတော့တာပဲ။
လက်ကလဲ တပြင်ပြင်နဲ့ ‘နင်လား၊’ ‘နင်လား’ နဲ့ လိုက်မေးတယ်။
ဘယ်သူမှမဖြေပဲ ငြိမ်သက်နေကြတော့ အခန်းလူကြီးမိန်းမက ရစရာမရှိ
အောင် ဆဲတယ်။

“တစ်ယောက်အော်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ကောင်မတွေက ဘာကိစ္စ
လိုက်ပြီး ကမြင်းကြောထကြတာလဲတယ်လေ... ကောင်မတွေ”

အခန်းလူကြီးမိန်းမရဲ့ ပက်ပက်စက်စက်ဆဲသံ၊ ဆူသံ
တွေ တစ်ခန်းလုံး ညံ့နေတယ်။ အမေစိန်ရဲ့ ချွေးစေးပြန်နေတဲ့
လက်မောင်းကို စက်ဝိုင်း အားကိုးတကြီး ကိုင်ထားမိတယ်။
‘နောက်တစ်ခါဆို အော်တဲ့ကောင်မ တိုက်ပိတ်ခံရမယ်။ ဆုမှတ်
ရက်လျှော့ပစ်မယ်။ မိတာနဲ့ တစ်ခါတည်း မသက်သာဘူးသာ
မှတ်...။ အားလုံး ပြန်အိပ်ကြ၊ အကုန်ငြိမ် တစ်ယောက်မှ
မလှုပ်နဲ့ ... နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်နဲ့ ...”

စက်ဝိုင်းတို့အားလုံး ခဏချင်းမှာ တုတ်တုတ်မလှုပ်၊ ငြိမ်သက်
၍ သွားကြတယ်။ ကြောက်ကြောက်နဲ့မျက်လုံးတွေသာ မှိတ်လိုက်ရပေ
မယ့် စက်ဝိုင်းရင်တွေ ခုထိ တုန်နေတုန်း။ နှလုံးတုန်ဖွယ်အသံတွေကို
နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတုန်း...။

အမှတ်မရှိ လမ်းမရှိ ကိလိဗောတံတား

အခန်းပြင်က အစောင့် ဆရာမ အသံကျယ်ကျယ်လွှတ်ထား

ပြန်ပြီ။

“ဟေ့... အားလုံး ကောင်းရဲ့လား”

“အားလုံး ကောင်း ကောင်း”

* * *

ဒီညနေ တန်းပိတ်ခါနီးမှ လူသစ်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာ
 တယ်။ မိန်းမကြီးက မည်းမည်းပုပု၊ မျက်လုံးမှေးမှေးနဲ့ အဝတ်အစားက
 တော့ ခပ်နွမ်းနွမ်းပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်နဲ့ အိပ်ရာ
 လိပ်တော့ ပါတယ်။ မဆိုးဘူးပေါ့။ စက်ဝိုင်းတို့လို သာတီးဒီ မဟုတ်တာ
 တော့ သေချာတယ်။ တန်းစီခိုင်းထားလို့ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ထုံးစံ
 အတိုင်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ထိုင်ကြဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ စက်ဝိုင်းက
 အမေစိန်နဲ့ တွဲထိုင်နေကျဖြစ်ပေမယ့်။ ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ
 တဲ့၊ မနက်က အမေစိန်ကို သနပ်ခါးသွေးခိုင်းပြီး ဆေးလိပ်ငါးလိပ်ပေး
 တဲ့ (ဟို မကောင်းတဲ့မိန်းမဆိုတဲ့) အစ်မကြီးက သူ့နားကို လူသစ်မိန်းမ
 ကြီး ဝင်ထိုင်မှာစိုးတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ အမေစိန်ကို 'ဒီလာထိုင်' တဲ့။
 အမေစိန် ရှေ့မှာ သွားထိုင်တာနဲ့ စက်ဝိုင်းဆားမှာ ဟိုလူသစ် မိန်းမကြီး
 လာထိုင်တယ်။ စက်ဝိုင်းလည်း ခေါ်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမကြီး
 ကြည့်ရတာကတော့ သိပ်ကြောက်ပုံရွံ့ပုံ မရပါဘူး။

နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တန်းစီနေတဲ့ မိန်းမတန်းကြီး နှစ်တန်းဟာ မိလ္လာချောင်ထိတောင် ရှိတယ်။ အလယ်မှာက အူကြောင်းလမ်း၊ လူစစ်၊ တန်းပိတ်လာလို့ရှိရင် သည်လမ်းကလာပြီး တစ်တွဲချင်း လူရေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စာရင်းပိတ်၊ တံခါးပိတ်၊ သော့ခတ်။ အခန်းအားလုံး လူရေပြီး လို့ သော့ခတ် စာရင်းချုပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ အဆောင်တစ်ခုလုံးရဲ့ တံခါး မကြီးတွေကို သော့ခတ်လိမ့်မယ်။

အဆောင်တွေအားလုံး လူရေ၊ စာရင်းချုပ်၊ အားလုံးအဝင် အထွက် စာရင်းကိုက်ပြီးဆိုမှ တန်းဖြုတ်၊ သံချောင်းကိုခေါက်တာ။ တန်းဖြုတ်သံချောင်း မခေါက်မချင်းကတော့ တန်းဖြုတ်လို့ မရသေးဘူး။ ခါးတောင့်တဲ့ထိ စိမ့်တိုင်း စိထားပေရော။ တစ်ထောင်လုံးမှာရှိတဲ့ အကျဉ်းသားက ထောင်ချီပြီးရှိတာကို လူမကိုက်မချင်း ရှာပေဦး။ စစ်ပေ ဦး။ တစ်ဦးတစ်ယောက် လျော့နေတယ်။ တိုးနေတယ်ဆိုရင်ကို မနည်း ရှာရ၊ စစ်ရ၊ ဘယ်အဆောင်က ဘယ်အခန်းကဖြစ်မလဲဆိုတာ အပြန် ပြန်အလှန်လှန် ရေယူရတာ။ ဒီတော့ တန်းပိတ် တန်းစီရင် ပုံမှန် တစ်နာရီ လောက်တော့ ကြာတာချည်းပဲ။ ပုံမှန်မဟုတ်ရင်တော့အချိန်ကို မှန်းကြည့် လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။

စက်ဝိုင်းဘေးက မိန်းမကြီးကို မျက်လုံးစွေကြည့်တော့ မိန်းမ ကြီးကလည်း ပြန်ကြည့်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အဒေါ်”

စက်ဝိုင်းရဲ့ တိုးတိုးမေးသံကို မိန်းမကြီး လေသံပြတ်ပြတ်နဲ့

“အရက်ပုန်းမှု”

“အဒေါ်က ဘယ်မှာရောင်းတာလဲ”

“တောင်ဥက္ကလာလေ၊ ၁၀- ရပ်ကွက် ဈေးနားမှာပဲ၊ အစိုးရ အရက်ဆိုင်နား ကပ်ရောင်းတာပဲ။ အမြည်းဆိုင်ပေါ့အေ နာမည်ခံကတော့၊ ဒါပေမယ့် အရက်ရောင်းတာပဲ”

“ခု ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“တစ်လခွဲပါ။ ဒါတောင် ငါက ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်လို့၊ ဒဏ် ငွေဆောင်နိုင်ရင် ဒီလောက်မကျဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အရင်တစ်ခါကလည်း ဒီလောက်ပဲ၊ ခဏလေးရယ်၊ မကြာပါ ဘူး”

“ဟင်... အဒေါ်က အရင်ကလည်း တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးပြီ လား”

“အေး”

စက်ဝိုင်း မိန်းမကြီးကို ငေးကြည့်နေမိတုန်း အခန်းလူကြီး ဆရာ

မက...

“ကဲ... တန်းစီထားမယ်ဟေ့”

လို့ အော်လိုက်ပြီး လူရေဖို့ပြင်တယ်။ စက်ဝိုင်းတို့ တန်းစီနေကြ တဲ့ လူတွေအားလုံး ပုံစံထိုင်လိုက်ကြရတယ်။ တိုးတိုး တိုးတိုး ပွက်စိ ပွက်စိနဲ့ ပြောနေကြသံတွေ အကုန်လုံး ငြိမ်ကျသွားတာပဲ။

အခန်းလူကြီး ဆရာမက လက်ညှိုးလေး တထောင်ထောင်နဲ့

လူရေတယ်။

ဒီနေ့ တစ်ရာ သုံးဆယ့်ငါး။ လူသစ်တစ်ယောက်တိုးတာကိုး။
ခန်းပိတ်၊ တန်းပိတ် လူစစ်တွေလာရင် ပေးလိုက်နိုင်ဖို့အတွက်
အခန်းလူကြီးဆရာမက စာရွက်မှာ ရေးမှတ်နေတယ်။

“ကဲ... ပုံစံမပျက် စီထားမယ်နော်၊ စကားမပြောနဲ့။

တခြားအဆောင်မှာ တန်းပိတ်တွေ ဝင်နေပြီ”

အခန်းလူကြီး ဆရာမက အသံ မာကြမ်းကြမ်းကြီးနဲ့ သတိပေး
ရင်း အလယ်အူကြောင်း လမ်းမကြီးမှာ လက်ကို ဟန်ပါပါလွှဲပြီး လျှောက်
နေတယ်။

ခဏလည်းကြာရော အပြင်က အစောင့်ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့
လှမ်းအော်လိုက်သံနဲ့အတူ ဖိနပ်သံတွေ၊ သော့တွဲသံတွေ၊ ခြေသံတွေ
ကြားရတယ်။ စက်ဝိုင်းတို့အားလုံး တန်းစီပုံစံမပျက် ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေကြ
ရတယ်။ စက်ဝိုင်းဖြင့် ဘာကိုကြောက်ရမှန်းလဲမသိ၊ ကြောက်ပြီး အသက်
ကိုတောင် ရဲရဲ မရှူမိဘူး။ အားလုံးငြိမ်နေလိုက်တာကလည်း သော့သံ၊
ဖိနပ်သံကလွဲရင် ဘာမှမကြားရတော့ဘူး။

ထောင်မှူးဆရာမကြီးကို ခြံရံပြီး တခြားဆရာမ လေးငါး
ယောက် အပါအဝင် အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဆရာမတစ်ယောက်က
လူရေတယ်။

“ဘယ်လောက်လဲဟေ့”

ထောင်မှူး ဆရာမကြီးက လှမ်းမေးတာကို လူရေတဲ့ ဆရာမက

‘တစ်ရာသုံးဆယ့်ငါး’ လို့ ဖြေတယ်။ ထောင်မှူး ဆရာမကြီးက စာရွက် ပေါ်မှာ ရေးမှတ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ဝိုင်းတို့ အခန်းလူကြီး ဆရာမ ကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေတယ်။ အခန်းလူကြီး ဆရာမ ရိုရိုသေသေ ကိုင်းကိုင်းညွတ်ညွတ်နဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေတာကို မြင်နေရ တယ်။ ခဏလေးကြာတော့ ထောင်မှူး ဆရာမကြီးတို့အဖွဲ့ အခန်းထဲ က ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်ခန်းတွေ ကြလိမ့်ဦးမယ်။

“ကဲ... အားလုံး နားထောင်ကြ”

အခန်းလူကြီးဆရာမက အလယ်အူကြောင် တည့်တည့်မှာ ရပ် ပြီး အားလုံးကို ခြုံကြည့်တယ်။

“ခုနက ထောင်မှူး သေချာမှာသွားတယ်။ ည ကင်းစောင့်ဖို့ ကိစ္စပဲ၊ ခုလို သိပ်ပူတဲ့ နွေရာသီ ရောက်လာပြီဆိုရင် ည... လန့်အော်တဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က တို့အဆောင်မှာ အော်တာဖြစ်တယ်။ ဟိုတစ်ပတ်က တခြား အဆောင်မှာဖြစ်တယ်။ အရင်နှစ်တွေတုန်းကလည်း ဒါမျိုးဖြစ် တာပဲ၊ နှစ်ကြီးသမားတွေ လူဟောင်းတွေ အကုန်သိပါတယ်။ နွေညတွေလဲဖြစ်၊ လူတွေကလည်း စုပြုံးပြီး အိပ်ကြရတာဆို တော့ တစ်ယောက်ယောက်က သွေးလေခြောက်ချားပြီး ယောင် ရမ်းအော်မိတာနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေပါ လိုက်ပြီး အော်ကုန်ကြ ရော။ ဒါမျိုးက ယောက်ျားဆောင်တွေမှာတောင် ဖြစ်တာ။ မိန်းမဆောင်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတယ်။ ပိုဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်

ထောင်မှူးက သေသေချာချာ မှာသွားတာ”

ဟိုတစ်ညက နှလုံးတုန် ထိတ်လန့်စရာအသံတွေကို စက်ဝိုင်း ပြန်ကြားနေရင်းက အခန်းလူကြီး ဆရာမ ပြောတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်မိတုန်း... စက်ဝိုင်းဆီးစပ်က စစ်ခနဲထိုးသွားတယ်။ ဘုရားရေး... မနက်က ပဲဟင်းဒဏ်များ ထိမလို့လားမသိဘူး။ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့... ခုချိန်သာသွားချင်ရင် မလွယ်ဘူး။ ညပိုင်း အိမ်သာ မိလ္လာက တန်းစီ၊ တန်းဖြုတ် သံချောင်း ခေါက်ပြီးမှ ဖွင့်ပေးတာ။ ဒုက္ခပါပဲ။

“... ဒါကြောင့်မို့လို့ ကင်းကို နှစ်ယောက် တစ်တွဲတွဲပေးထား မယ်။ နှစ်နာရီခွဲ ချပေးထားမယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေမှ အပ တခြားသူတွေ အကုန်စောင့်ကြရမယ်။ ကိုယ့်ကင်းချိန်မှာ နိုးနိုးကြားကြားနေ၊ လန့်ပြီး ယောင်တဲ့သူရှိရင် ပါးစပ်ကို လှမ်း ပိတ်၊ မရရင် ပါးသာပိတ်ရိုက်၊ အရေးကြီးတာက ဒီပြင်လူတွေ ကို ကူးစက်မသွားဖို့ပဲ။ ဘာကြောင့်ပဲအော်အော် တစ်ယောက် အိပ်ရင်း အော်မိလို့ တခြားသူတွေကပါလိုက်ပြီး အော်ရင် ကင်းတာဝန်ပဲ။ အော်တဲ့သူကိုလည်း မှတ်ထားပြီး အခန်း လူကြီးကို သတင်းပို့၊ အော်တာဖြစ်ပြီး အော်တဲ့သူ ဖော်မပေး နိုင်ရင် ကင်းသမားအပြစ်၊ စ အော်တဲ့ သူတွေရင် အော်တဲ့သူ တိုက် ပိတ်မယ်၊ အော်တဲ့သူ ဖော်မပေးနိုင်ရင် အော်တဲ့အချိန်မှာ ကျတဲ့ ကင်းသမားကို တိုက်ပိတ်မယ်၊ အားလုံးကြားကြလား” “ကြားပါတယ်”

“အေး... ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှာကြနဲ့၊ ပြဿနာ မဖြစ်ကြနဲ့ ဖြစ်ရင် ရုံးတင်ခံရမယ်။ တိုက်ပိတ်ခံရမယ်။ ကဲ... သက်သာသလို နေချင် နေကြ၊ တန်းမဖြုတ်သေးဘူး။ အတွဲ တွေ မဖြုတ်ကြနဲ့ဦး၊ စကားတိုးတိုးပြော၊ သံချောင်းခေါက်မှ တန်းဖြုတ်’

အခန်းလူကြီးဆရာမက ပြောပြီးတာနဲ့ ခေါင်းရင်းခန်းဘက် သွားထိုင်တယ်။ ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ မိန်းမတွေ ပီသစွာ စကားတွတ် ထိုးသံတွေ ဆူညံလာတယ်။

“တိုက်ပိတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ အဒေါ်”

“အိုအေ... အလုံပိတ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ၊ နေ့မသိ၊ ညမသိ ဘယ်မှလည်း မထွက်ရဘူး’

“အမယ်လေး... ကြောက်စရာကြီး၊ အဒေါ် နေဖူးလားဟင်”

“ဖွဟဲ့... မပြောကောင်း၊ ပြောကောင်း၊ ဘယ်က နေဖူးရမှာလဲ၊ စောကြည်တို့က ဘယ်တော့မှ ပြဿနာမရှာဘူး။ ပြဿနာ မရှိဘူးဟေ့... သိလား”

“အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်စောကြည်လား...”

“အေး...”

“အဒေါ်မှာ သားတွေ သမီးတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ သမီးနှစ်ယောက်”

ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ကိုယ် စက်ဝိုင်းရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ခုန်ပြန်တယ်။
အဒေါ်ကြီး ကြည့်ရတာ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်လောက်ရယ်။ သူ့မွေး
တဲ့သမီးတွေဟာ စက်ဝိုင်းတို့လောက်ပေါ့နော်...။

“ခု... အဒေါ်သမီးတွေရော ဘယ်မှာလဲ”

“သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့ပေါ့၊ လင်ရကုန်ကြပြီ၊ တစ်ယောက်က
ရန်ကုန်ထဲမှာ တစ်ယောက်က တောမှာ”

စက်ဝိုင်း သက်ပြင်းချသံကို ဒေါ်စောကြည်ကတော့ ကြားဟန်
မတူဘူး။ စက်ဝိုင်းကို ကြည့်ပြီး မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့...။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး... ဟို အော်တာ ညတိုင်းဖြစ်သလား”

“ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ အော်တာ တစ်ညတည်းရယ်”

“ဟင်း... ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒါ အမှောင့်ပယောဂ သိလား၊ နာနာ
ဘာဝတွေက ပူးပြီးအော်တာ၊ တချို့ဆို ကိုယ့်ဟာကိုယ်အော်
မိတာတောင် မသိဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား... အဒေါ်”

စက်ဝိုင်း ပိုပြီးကြောက်သွားမိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှေ့က
ဟိုမကောင်းတဲ့အစ်မကလည်း ထောက်ခံတယ်။ ဟုတ်တယ်။ နာနာ
ဘာဝပူးတာတဲ့။ ညကျရင်တော့ ပူပူအိုက်အိုက် စက်ဝိုင်း အမေစိန့်ဘက်
တအားတိုးမှာပဲ။

“ညည်း မြင်တော့ တောက ငါ့သမီးအငယ်ကို အမှတ်ရတယ်
အေ၊ ရွယ်တူလောက်ရှိမှု။ ဆင်းရဲတယ်အေ၊ ငါ့သမီးလေးက

လယ်ကူညီလုပ်ရတာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာပြောပြော၊ ငါတို့အလုပ်...
ဟိုကောင်မ ငါ့သမီးအကြီး အလုပ်နဲ့စာတော့ အပုံကြီး စိတ်
ချမ်းသာပါတယ်အေ”

“အဒေါ်သမီးအကြီးက ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ”

“လင်ရက်ကောင်းတယ်အေ... သူက ဟင်းဟင်း... သူ့လင်က
လူမိုက်လေ၊ လူမိုက်ငလက်သန်းဆိုတာ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းမှာ
နာမည်ကြီးပေါ့အေ၊ ငါ့သမီးကတော့အေ၊ ပြောရစေတော့
မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်တော့ ငါ့အပြစ်တွေပေါ့အေ၊ ငါ့အမြီး
ဆိုင်ထိုင်ရင်း ဖြစ်ရတာ။ ငါ့သမီး ပထမ ယောက်ျားက ဘေး
အမြီးဆိုင်ကကောင်၊ ခုကောင် လက်သန်းမဟုတ်သေးဘူး။
ပြောရဦးမယ် ငါ့သမီး လင်နောက်လိုက်တော့ အပျိုမဖြစ်သေး
ဘူးအေ...”

“ဟင်... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့အေ၊ ရှင်းတာပြောရရင် ပထွေးနဲ့ မနေချင်တာ
လဲပါတာပေါ့အေ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လင်မို့ ငါပြောတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဒီကောင်က အရက်သောက်ရရင် ပြီးတာပါပဲ။ တခြား
ထွေလီကာလီ စိတ်မရှိပါဘူး။ ငါ့သမီးတွေကို သူချစ်ပါတယ်”

“ဟင်း... အဒေါ်ကရော ဘာဖြစ်လို့ နောက်ယောက်ျားယူသေး
တုန်း”

“ဟဲ့... သူမှ နောက်မိန်းမယူသေးတာ၊ ငါက ဘာလို့ နောက်

ယောက်ျား မယူရမတုန်း၊ အမယ်လေး... ငါ့မှာ ကလေးနှစ်
ကောင်နဲ့အေ...”

ပထွေးဆိုရင် အမေသိန်း ယောက်ျား ဦးလေးကြည်ကစပြီး၊
ပထွေးမှန်သမျှ မုန်းတီးနေမိတဲ့ စက်ဝိုင်းက ဒေါ်စောကြည်ကြီးကို
မကျေနပ်ဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့... ဒီလို မိန်းမကြီးမျိုး စက်ဝိုင်း အမေ
မဖြစ်တာ။ ကျွတ်... ကျွတ်... အရေးထဲ ဗိုက်ထဲကလည်း ထိုးလိုက်
တာ... တန်းဖြုတ် သံချောင်းကလည်း ဘယ်တော့မှ ခေါက်မှာပါလိမ့်...။

“ဟိုကောင်မလေး၊ ဒါနဲ့ ညည်းကရော အပျိုဖြစ်ပြီလား၊ ပိန်
လိုက်တာ ငါးဖောင်ရိုးအတိုင်းပဲ...”

“ဟင်...”

စက်ဝိုင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တုန်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ဆို
အမှတ်ရတယ်။ ဘုရား... ဘုရား... ဒေါ်စောကြည် မေးမှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သတိရလာတယ်။ စက်ဝိုင်း ဗိုက်နာနေတာဟာ ဒါကြောင့် နာနေ
တာပဲ။ အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲနော်... စက်ဝိုင်း အခန်းလူကြီးဆရာမကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း ဖျက်ဆိုထပြီး ထဘီလှည့်ဝတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

“အဲ... ငါပြောလိုတောင် မဆုံးသေးဘူး... အရေးတော်ပေါ်ပြီ”

ဒေါ်စောကြည်ပြောတာကို စက်ဝိုင်း မရယ်နိုင်ဘူး။ ရှက်ရှက်နဲ့
ပဲ အားကိုးတကြီး အမေစိန်ကို လှမ်းပြီး...။

“အမေစိန် လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ...”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခ စက်ဝိုင်းတို့ကတော့ပေါ့ လုပ်လိုက်ပြီ၊ ငါ့မှာလည်း

ထဘီတစ်ထည်တည်းရယ်၊ ရေလဲ ထဘီအစုတ်က ရေချိုးတဲ့ ဆီမှာ အပ်ထားတာ”

“ဒီထဲမှာ ထဘီငှားတာတော့ ရှိသားပဲ၊ ပြန်လျှော်ပေးရတယ် လေ၊ ထဘီတစ်ထည် ဆေးလိပ် ငါးဆယ်တဲ့”

“ဟိုအစ်မက စက်ဝိုင်းကို အထင်သေးသလို ကြည့်ရင်း ဝင်ပြော တော့ အမေစိန်နဲ့ စက်ဝိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြတယ်။ ဆေးလိပ်ငါးဆယ်တဲ့၊ ဘုရား... ဘုရား၊ အမေစိန်ပြောတဲ့ ဆေးလိပ်ဟာ ဒီထဲမှာ ရွှေ၊ ငွေဆိုတာကို စက်ဝိုင်း ယုံသွားပြီ။ ဘာလုပ် ချင်လဲ၊ ဆေးလိပ်ရှိရင်ရတယ်။ မနက်ကပဲ ဆေးလိပ်မသောက်ရ မနေနိုင် တဲ့အမေစိန်၊ ဟိုအစ်မကို သနပ်ခါးသွေးပေးတာ ဆေးလိပ်ငါးလိပ်ရ တယ်။ ည ည နင်းနှိပ်ပေးရင်လည်း ဆေးလိပ်ဆယ်လိပ်ကတော့ အသာ လေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ထဘီတစ်ထည်တန်ဖိုးက ဆေးလိပ် ငါးဆယ် ဆိုတာတော့ ဈေးကြီးလွန်းလှတယ်။ မငှားရင် မဖြစ်တဲ့ဟာမို့များ ဈေးတင်လေသလား မသိ။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာဖို့တော့ ကောင်း ပါတယ်နော်...”

“ညည်းမှာ ဆေးလိပ်ဆယ်လိပ်လောက်တောင် မရှိဘူးလား”

ဒေါ်စောကြည်က မနေနိုင်ဘဲ ဝင်မေးတော့ စက်ဝိုင်းအားကိုး တကြီး ကြည့်မိတယ်။

“ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ တစ်လိပ်မှ မရှိဘူး အဒေါ်ရဲ့ ညကျ နင်းနှိပ် ပေးလိုက်ရင်တော့ ရချင်ရမလားပါပဲ...”

“ရမှာပေါ့အေ၊ ညည်းကလည်း ငါ့ကို အဲဒီကျသာ ဆေးလိပ် ပေး။ ဘယ်နှလိပ်ဖြစ်ဖြစ်ပေးပါ။ ငါ ညည်းကို ထဘီငှားပျဲ မယ်၊ ခုတော့ နေဦး၊ တန်းဖြုတ်ပြီးတော့ ယူ”

အံ့မယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒေါ်စောကြည်ကြီးကို ထိုင် တောင် ရှိခိုးလိုက်ချင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမတွေချည်းနေတာဆိုပေ မယ့် ဒီတိုင်းကြီးတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ရှက်စရာကြီး၊ ညကျသာ အနင်းအနှိပ်ခံမယ့်သူ ပေါ်ပါစေတော်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်နော်၊ ညကျရင် ဆေးလိပ်လဲ ပေးပျဲမယ်၊ ပြီးတော့လေ... အဒေါ် ထဘီမကြာဘူး သိလား။ ခဏလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့က မကြာခင် ထွက်ရမှာ’ အမေစိန့်သံယောင်လိုက်ပြီး စက်ဝိုင်းပြောတာကို ဒေါ်စောကြည်

က စိတ်ဝင်တစားနဲ့...

“ဟုတ်လား... ညည်းတို့က ဘာမှုလဲ”

“ကျွန်မတို့လား... သာတီးဒီမှုလေ”

* * *

“အမယ်လေး ပျော်လိုက်တာ၊ ခုမှပဲ အသက်ရှူချောင်သွား
တော့တယ်နော်၊ အမေစိန်၊ အမေစိန်ရော မပျော်ဘူးလား။”

ရဲစခန်းထဲကနေ လွတ်လိုက်ကတည်းက ရှေ့ကနေ ဆာလာ
အိတ်ကြီးဆွဲပြီး ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ သွားနေတဲ့ အမေစိန်
နောက်ကနေ လိုက်ရင်း စက်ဝိုင်း ပျော်နေမိတယ်။

“ဟင်လို့ အမေစိန် မပျော်ဘူးလား။”

“ပျော်ပါဘူး၊ ငါ့အဖို့တော့ ရိုးနေပြီ၊ ဒါပါနဲ့ဆို ခုနစ်ခေါက်”

“အမေစိန် ပြောတာ မှန်တယ်နော် ကျွန်မတို့ကို ခဏလေးနဲ့
လွှတ်တယ်၊ ခုနစ်ရက်ပဲ ကြာတယ်နော်”

“ဒီလိုပဲအေ့၊ ငါတို့လိုလူမျိုးတွေကို ဘယ်တော့မှ ကြာကြာ
မထားဘူး၊ ငါးရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ဆယ်ရက်၊ အလွန် တစ်လပဲ၊
ထောင်ထဲက လူ မတရားများတဲ့အခါဆို သုံးရက်လောက်ထား
ပြီး လွှတ်ပစ်တာပဲ”

“ဟဲ့... စက်ဝိုင်း မြန်မြန်လျှောက်၊ ငေးလိုက်တာကလည်း လွန်ရော”

“အင်းပါ အမေစိန်ရဲ့”

အမေစိန်က စက်ဝိုင်းကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း။

“ထဘီလေး ဘာလေးကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားစမ်း ပါအေ၊ ဟင်း... ထဘီ တစ်ထည်လုံးလဲ အစွန်းအထင်းချည်း ပဲ။ အင်း... ညည်းအတွက်လည်း ထဘီတစ်ထည်တော့ လိုနေ ဖြ”

“အမေစိန်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား...”

“အံ့မယ်... ညည်းအတွက် ထဘီဝယ်ဖို့လား”

“အင်းလေ...”

မျက်လုံး ကလည်ကလည်နဲ့ ခေါင်းညိတ်တဲ့စက်ဝိုင်းကို အမေစိန် က သက်ပြင်းချတယ်။

“ပိုက်ဆံတဲ့... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ စက်ဝိုင်းရယ်... ညည်း ထဘီဝယ်ပေးဖို့ နေနေသာသာ ငါတို့ နှစ်ယောက် ခု ထမင်းစား ဖို့ကို ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှန်း မသိသေးဘူး။ ခု ညည်း မဆာဘူးလား”
“မဆာပါဘူး”

“ငါ့ ညာမနေနဲ့၊ လာ... မြန်မြန်လျှောက်၊ တို့ ကုန်တိုက်ဘက် သွားကြမယ်၊ ဘုရားမလို့... မမခင် ဒီနေ့ လာပါစေ၊ ငါ့လည်း ပိုက်ဆံပြန်ချေးပါစေ၊ ကုန်တိုက်ကလဲ မြတ်မယ့်ပစ္စည်းကောင်း

တွေ ပေးနေပါစေတော်”

“ကျွန်မကိုလည်း သင်ပေးဦးနော် အမေစိန်”

အမေစိန်က “အေးပါ” လို့ပြောပြီး မြန်မြန် ပိုလျှောက်တယ်။

ဟောဒီနေရာကို စက်ဝိုင်း မှတ်မိပြီ။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှိတဲ့ နေရာ
လေ။ ဟိုကောင်လေးတွေ စက်ဝိုင်းကို လိုက်စတဲ့နေရာပေါ့။ အံ့မယ်
ကြည့်စမ်း၊ ဟိုးက ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ကွမ်းယာဗန်း လွယ်ထားတဲ့
ကောင်လေးဟာ အမေစိန်က ငပိန်လို့ခေါ်တဲ့ အပိန်အမည်းကောင်
မဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာကို ကျက်သရေမရှိဘူး။ ဒီခါတွေ့လိုက်တော့
စက်ဝိုင်းတို့က ဘယ်လိုမှ မကြောက်သေးဘူး။ ဟင်း...။ စက်ဝိုင်းဆားမှာ
အမေစိန် ရှိတယ်လေ။

“ဟဲ့... ကောင်မတွေ... မတတ်ကြသေးဘူးလားဟေ့”

အမေစိန်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးကြောင့် ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ
ရုံးစုရုံးစုလုပ်နေတဲ့မိန်းမတစ်သိုက်က လှည့်ကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာ
ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

“ပေါ်တော်မူကြီး လာပြီဟေ့...”

“နေဦး... ရှင်က ဘယ်မှာ သွားအကွက်တွေနေတာလဲ၊ ကျုပ်
တို့လဲ လက်တို့စမ်းပါဦးတော့...”

“အမယ်လေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီမယ် လူဖြင့် အကွက်တွေဖို့
နေနေသာသာ”

“ဒါဖြင့်... ဘာလဲ၊ တောင့်ယောက်ျားကြီး ပြန်လာပလား”

“ဟဲ့ကောင်မတွေရဲ့... မဟုတ်တယုတ်တွေ မပြောကြစမ်းနဲ့၊ ညည်းတို့လင်တွေ ဆွဲသွားလို့ ဟိုထဲ တစ်ပတ်သွားနေရတာ။ ဒီနေ့မနက်မှ ပြန်ထွက်လာရတာ”

“ဟုတ်လား ရှင့်ကို မမခင်ကြီးကတောင် မေးနေသေးတယ်”

“သူ ခု ရောက်နေပလား...။ ငါလဲ တွေ့ချင်လို့”

“ရောက်ပလား မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ အဲဒီဘက်ကို မရောက်သေးဘူး၊ ဒီအောက်ထိုင်နေကြတာ”

“ဟဲ့... ပစ္စည်းကော ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘာတွေ ပေးလဲဟေ့”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဒေါ်စိန်ပွင့်ရယ်၊ ငါးမူး တစ်ကျပ်မြတ်၊ အတွဲလေးတွေပေါ့၊ သောကြာနေ့ကတော့ ကြားနေတာပဲ။ ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့ခြင်ထောင်ဇာတွေ ပေးမယ်ဆိုလားပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဟဲ့... ငါ့ ဆေးလိပ်လေးတစ်လိပ် လောက် ဝယ်တိုက်ကြစမ်းပါအေး ... ပိုက်ဆံကို တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး”

အမေစိန်နဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတာကို စက်ဝိုင်း အငေးသား နားထောင်နေမိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်က “ကဲ... ရော့၊ သောက်တော်မူ” ဆိုပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ဝယ်ပေးတယ်။ အမေစိန်က အုန်းဆံကြိုးမှာ မီးညှိရင်း “ဟဲ့ အဝိုင်းလာ သွားစို့” ဆိုပြီး ရှေ့ကနေ ထွက်သွားတယ်။

“ဒေါ်စိန်ပွင့်... အပေါ်တက်တော့မလို့လားဗျ၊ ကွမ်းယာဝယ်

စားဦးလေ...”

ဘယ်သူရမလဲ၊ ဟိုကောင် ငပိန်ပေါ့။ စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနဲ့ အမေစိန်ကို မျက်နှာချိုသွေးနေလိုက်တာ။ စက်ဝိုင်းကတော့ နှုတ်ခမ်းကို အစွမ်းကုန် စုပစ်လိုက်တယ်။

“ငပိန်နော် နင် ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ဒီနန့်ကြောကို ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆွဲနေ၊ မကြာခင် နင် ဖိုးကြာ ဖြစ်မယ်၊ ကြားလား”

ငပိန် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားတာကို ကြည့်ပြီး စက်ဝိုင်း သဘောကျလိုက်တာ။ အမေစိန်ကို ကြောက်တော့ ငပိန် ဘာမှလည်း ပြန်မပြောရဲဘူး။ အမေစိန်ကတော့ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်ဖွာဖွာနဲ့ ကုန်တိုက်ဘက်ကို လမ်းကူးရင်း...

“အလကား ကောင်လေးတွေ မိဘက ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ဈေးရောင်းရင်း မွေး၊ ဈေးရောင်းရင်း ကြီးနဲ့ လူဖြစ်လာတာ။ အချိန်တန်တော့ ရုပ်ရှင်ရုံ ဈေးသည်ပေါက်စ ဖြစ်လာရော၊ ကျောင်းမနေရ၊ ဘာမနေရနဲ့၊ နားလည်မှုလည်းမရှိ၊ ဘာလည်းမရှိ၊ ဒီထဲမိန်းမက လိုချင်သေးတယ်။ ခုကာလသားသမီးတွေကို လူဖြစ်မြန်ပါတယ်”

သည်လိုကျတော့လည်း ငပိန်က သနားစရာကောင်းသားပဲ၊ စက်ဝိုင်းနဲ့ စာမတတ်တာ၊ ဆင်းရဲတာချင်းတူပေမယ့် သူက တော်ပါသေးတယ်။ အဖေရင်း အမေရင်းနဲ့ နေရတယ်လေ။

“ဟော... ဟိုမှာ မမခင်၊ လာဟေ့ အဝိုင်း...”

အမေစိန်က အားရဝမ်းသာနဲ့ ကုန်တိုက်ဘေး အောက်ခြေမှာ စုထိုင်နေကြတဲ့မိန်းမတွေဆီကို မပြေးရုံတစ်မည်သွားတယ်။ ငြော်... မိန်းမတွေအလယ်ကောင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ မမခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ။

စက်ဝိုင်း အမေစိန်နဲ့ စတွေ့တုန်းက ရွှေဆွဲကြိုး အကြီးကြီးနဲ့ ဖြူဖြူဝဝ မိန်းမကြီးလေ။

“ကဲ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဖိုသီဖတ်သီနဲ့၊ အို... မစိန်ပွင့်... ဘယ်ကနေ ပေါ်လာပြန်တာလဲ...”

မိန်းမကြီးက သူ့လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်နေရာက ငေါ့တော့တော့နဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ စက်ဝိုင်းကိုလည်း မျက်လုံးလှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

“မပြောချင်တော့ပါဘူး မမခင်ရယ်...၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဟိုထဲ ပါသွားတာ၊ တစ်ပတ်ကြာတယ်၊ ခုမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရတာ”

အမေစိန်စကားကို ဟိုမိန်းမကြီးက ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ သူ့ဆားနား ဝိုင်းနေတဲ့မိန်းမတွေကို လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ပေးရင်း...

“ရော့၊ မိစု ငါးဆယ်၊ မသန်းတင့် အစိတ်၊ သေချာရေနေော်... ဆယ်တန်နှစ်ရွက်နဲ့ ငါးကျပ်တန်၊ နောက်မှလိုတယ် မလုပ်ကြ နဲ့၊ အဲ... ညည်းက ဘယ်လောက် အေးအေးလွင် ငါးဆယ်၊ ရော့၊ ဆယ်တန် သုံးရွက် ငါးကျပ်တန်လေးရွက်...။ အေး ညနေတော့ စောစောပေးနော်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းလေးဘာလေး

လည်း ယူခဲ့ကြပါ။ ကျုပ်လည်း ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တာပါပဲ။ သူတို့
ယောက္ခမတွေက ဘယ်လောက်များ ပိုပေးတယ် မသိဘူး...။
ယောက္ခမတော် ပိုက်ဆံကျ ချေးရှာတာကိုး။ ကဲ... ရော၊
ဟိုကောင်မ စန်းစန်းရီ အစိတ်၊ ဟုတ်လား...”

ဪ... သူက ပိုက်ဆံချေးတဲ့မိန်းမကြီးပဲ။ မိန်းမကြီးက သူ့နား
က မိန်းမတစ်သုတ် ရှင်းသွားတဲ့ထိ အမေစိန်ကို ဘာမှမပြောဘူး။ သူ့ခြင်း
တွေ အိတ်တွေထဲ ဟိုနှိုက် သည်နှိုက် လုပ်နေတယ်။ အမေစိန်ကတော့
သူ့ဆာလာအိတ်ကြီးထဲက လွယ်အိတ် အနွမ်းကြီးကို ထုတ်ပြီး စလွယ်
သိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ

“ကဲ... မမခင်၊ ကျုပ်လည်းပေးဦးလေ...။ ကျုပ် ဒီနေ့မနက်
ဘာမှကို မစားခဲ့ရဘူး...”

မိန်းမကြီးက အဲဒီကျမှ မော့ကြည့်ပြီး မထုံတက်သေးလိုလို၊
ငေါ့တော့တော့လိုလိုနဲ့...။

“သိဘူးလေ...။ တော့ ဥစ္စာက ခုမြင်ခုပျောက်နဲ့ ပေးရမယ့်
သူက ဆက်တင်နဲ့ငန့်ဖြစ်အောင်...”

“အမယ်လေး... မဖြစ်စေရပါဘူးတော်၊ မမခင် ပိုက်ဆံ ကျုပ်
ဘယ်တုန်းကများ မပေးဘဲ နေဖူးတုန်း။ ပစ္စည်းမပေးတဲ့နေ့
တွေတောင် ကျုပ် အတိုးမှန်မှန်ပေးတာပဲဟာ”

“ကဲ... ကဲ... ယူပါ၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဘယ်လောက်လဲ...
အစိတ်ပဲလား ...”

“ငါးဆယ်ပေးပါ မမခင်ရယ်... ။ ကျုပ်တို့က နှစ်ယောက်”

မိန်းမကြီးရဲ့ ဖွင့်လက်စ ပိုက်ဆံအိတ်ဇစ်လေး တန့်သွားပြီး စက်ဝိုင်းကို သေချာကြည့်တယ်။

“လုပ်လာပြန်ပြီ... မစိန်ပွင့်တို့ကတော့...။ သူက ဘယ်သူ တုန်း၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုယုံရမှာတုန်း...”

“ကျုပ်ယူတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတော်...။ မမခင်ကလည်း ဒါ ကျုပ်သမီး”

စက်ဝိုင်းရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားတယ်။ မိန်းမကြီးကတော့ မယုံတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ‘ဟင်... ဘာသမီးလဲ’ တဲ့။ မိန်းမကြီးကို စက်ဝိုင်း ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ မုန်းသွားတယ်။ အမေစိန်က ပိုက်ဆံ ငါးဆယ်ကို သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲက ထွက်လာတဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး စက်ဝိုင်းကို ‘လာ... သွားစို့’ တဲ့။

“ကဲ... ညနေတော့ သိပ်နောက်မကျစေနဲ့နော်... မှာလိုက်ပါရဲ့”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ... ငါးနာရီမထိုးစေရဘူး”

အမေစိန်က မိန်းမကြီးကို ပြန်အော်ရင်း ကုန်တိုက်ကြီးဆားက နေ အရှေ့ဘက်ကို ချိုးကွေ့သွားတယ်။

“မိန်းမကြီးက မုန်းစရာကြီး”

“ဪ... ဒီလိုပဲဟဲ့၊ သူ့မုန်းနေရင် ငါတို့ ဘယ်လို ထမင်းစားရမလဲ၊ သူ့ရှိနေပေလို့၊ လာ... အပေါ်မတက်ခင် မုန့်ဟင်းခါးလေးတော့ စားထားရအောင်၊ တော်ကြာ လူသိပ်

များရင် မူးလဲနေဦးမယ်”

“အဲဒီမိန်းမကြီးကို အမေစိန်က အတိုးဘယ်လောက်ပေးရတာ တုန်း...”

“သူက တစ်ရာကို နှစ်ဆယ်တိုး၊ ခု ငါက ငါးဆယ်ယူတော့ တစ်ဆယ်အတိုး ပေးရမှာပေါ့၊ အစိတ်ယူရင် ငါးကျပ်၊ မြတ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးရင်တော့ ယူ ပျော်ပါတယ်။ ငွေ အစိတ် ငါးဆယ်နဲ့၊ ဟိုဘက်ကုန်တိုက်၊ ဒီဘက် ကုန်တိုက် ကူးချည် သန်းချည်၊ ပြေးလိုက် လွှားလိုက်ရင် ဆယ့်ငါးကျပ်၊ နှစ်ဆယ် တော့ ကျန်တယ်။ သူ့အတိုးပေးလိုက်ရင် ကိုယ့်တွက် တစ်ဆယ် တော့ ကျန်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ခုနစ်ကျပ်၊ ရှစ်ကျပ်ပေါ့”

စက်ဝိုင်းနဲ့ အမေစိန် ကုန်တိုက်အရှေ့ဘက်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် လေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးစားကြတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပွဲတည်းနဲ့ မဝကြ ပေမယ့် တော်လိုက်ရတယ်။ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ စားလို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါး တကယ်စားရင် လေးပွဲလောက်တော့ စက်ဝိုင်း ကုန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။

“ကဲ... လာ၊ အပေါ်တက်မယ်၊ လုံချည်တိုတိုနဲ့ မြဲမြဲဝတ်၊ ဖိနပ်ချွတ်ကိုင်း၊ ငါတက်တာနဲ့၊ ငါ့နောက်က တစ်ခါတည်း ကပ်လိုက်ခဲ့၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ညှာမနေနဲ့၊ အတင်းသာတိုး၊ ကြားလား...”

စက်ဝိုင်း ခေါင်းညိတ်ရင်း အတွေ့အကြုံသစ်ကို သိပ်စိတ်ဝင် စားနေမိတယ်။ ကုန်တိုက်ပေါ်တက်တဲ့ လှေကားကြီးနားမှာ နည်းတဲ့ လူအုပ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမရော၊ တက်ခွင့်ရ ရင်တက်ဖို့ တာစူနေလိုက်ကြတာများ ကြောက်... ကြောက်စရာ။ ကုန်တိုက် လှေကားရင်းက လက်ပတ်နဲ့လူကြီးက 'နေကြဦး... နေကြဦး၊ အပေါ်မှာ ဘာမှမပေးသေးဘူး၊ ဒီပြင်လူတွေ အေးအေးဆေးဆေး တက်ကြပါစေဦး' တဲ့။ စက်ဝိုင်းတို့ ကြားထဲကနေဖြတ်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေးတက်နေကြတဲ့ ဒီပြင်လူတွေကို စက်ဝိုင်း ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ စက်ဝိုင်းတို့လို လူတွေပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကျထက် ရပြီး စက်ဝိုင်းတို့ကျ မတက်ရသေးတာပါလိမ့်။

“ကဲ၊ ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း တက်လို့ရပြီ... တက်လို့ရပြီ”

အိုး... ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လူတွေ တအားတိုးတက်လိုက်ကြ တာမှ ဘယ်ပြေးလိမ့်မလဲ၊ စက်ဝိုင်းလည်း အမေစိန်နဲ့ နောက်ကနေ တအားတိုးပြီး ပြေးတက်ရင်း ပျော်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကြည့် စမ်း၊ ဒီအပေါ်ထပ်ကို စက်ဝိုင်း ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာလိုက်ပါလိမ့်။ ဟယ်... ဟိုမှာ အဝတ်စတွေ လှလိုက်တာ၊ အများကြီးပဲ၊ မှန်သေတ္တာ ထဲက အရုပ်မိန်းမတွေကလည်း စက်ဝိုင်းတို့လောက်တောင် ရှိတယ် တော့။ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးတဲ့ စက်ဝိုင်း မျက်စိမအားအောင် လိုက်ကြည့်နေတုန်း အမေစိန်က...

“ဟဲ့... မငေးနဲ့၊ လာ ဒုတိယထပ်မှာ ပေးနေတယ်ဟဲ့”

အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အပြေးတက်သွားတဲ့ အမေစိန်နဲ့ နောက်ကနေ စက်ဝိုင်းလည်း အပြေးလိုက်ရတယ်။ ဒုတိယထပ်မှာ လူတွေ အများကြီးပဲ။ တန်းစီနေတဲ့ လူအုပ်ထဲကို စက်ဝိုင်း ပြေးဝင်မယ်လုပ်တော့၊ အမေစိန်က လှမ်းဆွဲထားတယ်။

“ဟဲ့ မဝင်နဲ့၊ ဟိုမှာ ယောက်ျားတွေချည်း မမြင်ဘူးလား၊ ဒါ ယောက်ျားတန်း၊ ယောက်ျားတွေပေးတာ၊ တို့မိန်းမတွေ မပါသေးဘူး”

ဟုတ်သားပဲ။ ယောက်ျားတွေချည်း တန်းစီနေတာကို စက်ဝိုင်း မမြင်ဘူး၊ ဘေးနားမှာ မတ်တတ် မတ်တတ် လုပ်နေကြတဲ့ လွယ်အိတ် စလွယ်သိုင်းနဲ့ မိန်းမတွေကြားမှာ စက်ဝိုင်းတို့ ဝင်ရပ်လိုက်ကြတယ်။

“ဟဲ့၊ ဒီနေ့ခြင်ထောင်ဇာတွေ ပေးမယ်ဆို၊ နင်တို့ ကြားကြလား” အမေစိန်က သူနဲ့သိတဲ့ မိန်းမတွေကို လိုက်မေးနေတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်က မဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့

“ခြင်ထောင်ဇာ ပေးတော့ကော ရှင်တတ်နိုင်မှာလား၊ တစ်ရာကျော်မဲ့ဟာကို စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ အေးအေးနေ၊ ခဏနေ ဆပ်ပြာပေးမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒါစောင့်...”

“ဘာဖြစ်လဲဟဲ့၊ တစ်ရာကျော်တော့ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပေါင်းထုပ်မှာပေါ့၊ နင်ကလဲ...”

ပြောနေတုန်း ရှိသေး။ ဘယ်က အသံမှန်းမသိဘူး။ အောက်ထပ်မှာ ဆပ်ပြာ... ဆပ်ပြာဆိုတဲ့အသံလည်း ထွက်လာရော၊ ဝုန်းဆို၊ လွယ်အိတ်

စလွယ်သိုင်း မိန်းမအုပ်ကြီး ဆင်းပြေကြပြန်တယ်။ ဘာရမလဲ၊ စက်ဝိုင်း အမေစိန်တို့တောင် မစောင့်ဘူး...။ အမြန်ဆုံး ဆင်းပြေးတယ်...။

“ဆပ်ပြာနဲ့ ပန်းကန်အတွဲ ဆယ့်လေးကျပ်ခွဲတဲ့...”

စက်ဝိုင်း ဒါလောက် အမြန် ဆင်းပြေးတာတောင် ရှေ့မှာ ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ရှိသေးတယ်။ အံ့မယ်... အမေစိန်ကလည်း မဆိုးပါဘူး။ စက်ဝိုင်းနောက် ငါးယောက်ကျော်လောက်မှာ။ နောက်က မိန်းမတွေကနေ အမေစိန်က ပိုက်ဆံဆယ့်ငါးကျပ် လှမ်းပေးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိန်းမတွေချည်းပဲ။ မိန်းမတန်းကြီးကလည်း နည်းတဲ့ အရှည်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဆစ်ချိုး သုံးဆစ်ချိုးတွန့်လိမ် ခေါက်ဝင်နေ သေးတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုးကြ၊ ရှေ့ကြ မကြားတကြား စောင်းမြောင်းကြတဲ့ မိန်းမတွေကြားမှာ စက်ဝိုင်းကတော့ ပျော်နေတယ်။

“ဟဲ့... ကောင်မ ခဏစောင့်ဦး၊ အဲဒီနားမှာ”

အမေစိန်ကို စက်ဝိုင်း လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ ခဏရပ်စောင့်နေရ တယ်။ အမေစိန် ထုတ်ပြီးတာနဲ့ နှစ်ယောက်သား အောက်ကို အမြန် ပြေးဆင်းကြပြီး သွားရောင်းတယ်။ အမေစိန်က ဟိုမိန်းမကြီးဆီမှာပဲ သွားရောင်းတယ်။ ဆပ်ပြာနဲ့ ပန်းကန်အတွဲကို ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်ခွဲပေးတယ်။

“ဟင်... သုံးကျပ်ပဲ မြတ်တယ်နော် အမေစိန်၊ နည်းနည်းလေး ရယ်”

စက်ဝိုင်းက မျက်နှာရှုံ့တော့ အမေစိန်က ကုန်တိုက်ပေါ် ပြန် တက်နေရာက...

“ဟဲ့... ဒီလိုပဲ၊ ဒါလောက်မြတ်တာတော်သေးတယ်မှတ်၊ အရေးကြီးတာက နောက်တစ်ခေါက် ပြန်စီဖို့ပဲ... လာ”

“ဟင်... နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မစီဘူးဆို၊ ဟို ဦးလေးကြီး အော်နေတယ်လေ... ဆွဲ ထုတ်မယ်တဲ့”

“အေး... ညည်းလိုသာကြောက်နေလို့ကတော့ ဒီက မိန်းမတွေ အကုန်ထမင်းငတ်မယ်၊ ဒီလို စီရတာပဲဟဲ့၊ ဒီမှာ ခေါက်ရေများ များ ပြန်နိုင်မှ အလုပ်ဖြစ်တာ၊ ပေးတဲ့ပစ္စည်းက မြတ်လို့မဟုတ် ဘူး ပစ္စည်းတစ်တွဲကို တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ် အလွန် မြတ်တာ ဒါပေမယ့် တစ်ခေါက်တစ်ကျပ် ဆယ်ခေါက်ပြန် တော့ ငွေတစ်ဆယ်ရတယ်။ နားလည်လား၊ ခု ဆပ်ပြာဆို သုံးခေါက်လောက်ပြန်နိုင်ရင် တို့ ကိုးကျပ်မြတ်ပြီ၊ အမယ်လေး ညည်းကြုံပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ မီးသီးနဲ့ အဝတ်ချုပ်အပ်တို့ဘာတို့ အတွဲမျိုးဆို တစ်မတ် ငါးမူးပဲမြတ် တာ၊ အဲဒါမျိုးကျတော့ သေရော”

သည်လိုဆိုတော့လည်း မလွယ်ပါလား။ ပြေးနိုင်လွှားနိုင်လည် နိုင်၊ ပတ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ့်အလုပ်။ အပင်ပန်းလည်း ခံနိုင်ရဦးမယ်။ ဟင်း... ဟိုမိန်းမကြီးကို မုန်းလိုက်တာ။ သူက ဇိမ်လေးနဲ့နေပြီး ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ် အသားလေးရနေတာ။ စက်ဝိုင်းတို့ဖြင့် ချွေးတွေ သံတွေကို ရွှဲလို့။ ဒါတောင် နှစ်ခေါက်ပဲ ဆင်းရတက်ရသေးတယ်။ ဘာပဲပြောပြော စက်ဝိုင်းကတော့ အစမို့လို့လားတော့မသိ။ မောရမှန်း ပမ်းရမှန်း မသိဘူး။

အပေါ်နဲ့ အောက် ဘယ်နှခေါက်တက်မိ ဆင်းမိမှန်းလဲ မသိဘူး။

ညနေစောင်းလို့ ဟို... မမခင်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးကို ခြောက် ဆယ်ပြန်ပေးပြီးတော့ အမေစိန် လက်ထဲမှာ ဆယ့်နှစ်ကျပ် ကျန်တယ်။ မနက်က မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနဲ့သာ အာသာဖြေထားရတဲ့ ဗိုက်တွေက လည်း ထမင်းကို တောင်းလှပြီ...။

“ထမင်းဆာလိုက်တာ အမေစိန်ရယ်...”

စက်ဝိုင်း မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိတယ်။ အမေစိန် မျက်နှာ ကြမ်းကြမ်းက စက်ဝိုင်းကို သနားသလိုကြည့်ရင်း...

“ငါလည်း တူတူပဲ၊ လာ ထမင်းသွားဝယ်ရအောင်”

ကုန်တိုက် အရှေ့ဘက်ခြမ်းက ထမင်းဆိုင်လေးမှာ ထမင်းနဲ့ ဟင်းပုံပက် ငါးကျပ်တန် နှစ်ထုပ်ဝယ်တယ်။ ဟိုတစ်ခါ အမေစိန် စား သလိုမျိုး ဝက်သားဟင်း တစ်တုံး၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်တစ်ပုံနဲ့ အနှစ်တော့ နည်းနည်းများတယ်။

ကုန်တိုက် အခြေမှာထိုင်ပြီး စက်ဝိုင်းနဲ့ အမေစိန် စားလိုက်ကြ တာ ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်ဘူး။ စက်ဝိုင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားတုံး လေးကို ကုန်သွားမှာ ကြောက်နေမိတယ်။ ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်က ခဏလေး အတွင်းမှာ ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ဝိုင်း မဝဘူး။

“ဟဲ့ ကောင်မ လာ ဒီမှာ ရေသောက်လှည့်...”

ရေခဲရည်တစ်ခွက်ကို နှစ်ယောက်မျှသောက်တဲ့ အမေစိန်ကို

စက်ဝိုင်း အားနာနေမိတယ်။ နောက်နေ့တွေကျရင်တော့ ထမင်းထုပ်ပို
လည်း ဝယ်နိုင်အောင် ရေခဲရည်လည်း တစ်ယောက်တစ်ခွက် ဝဝ
သောက်နိုင်အောင် စက်ဝိုင်း ခေါက်ရေ များများတိုးနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။

တဖျပ်ဖျပ် ပွင့်လာကြတဲ့ မီးလုံးလေးတွေနဲ့အတူ အနောက်
ဘက်က ကောင်းကင်ကြီးကလည်း နီရဲလို့နေတုန်း။ နေမဝင့်တဝင်
အချိန်။

အမေစိန်နဲ့ စက်ဝိုင်း ညောင်းညာနေတဲ့ခြေထောက်တွေကို
ဒယဉ် တိုက်ဆွဲလျှောက်ရင်း တဝါးဝါးသမ်းမိကြတယ်။ ထောင်ထဲမှာက
တည်းက အိပ်ပျက်ခဲ့တာ ကုန်တိုက်ပေါ် အခေါက်ခေါက်အခါခါ တက်
ဆင်းတာကလဲ ပင်ပန်းနဲ့ စက်ဝိုင်းတို့ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အို...
ဘုရားရေ... ခုမှ သတိရတယ်။ အိပ်ဆိုလို့ စက်ဝိုင်းတို့က ဘယ်မှာ
အိပ်ရမှာလဲ၊ ဟိုနေရာက အိပ်ရင် ဖမ်းမှာဆို။ စက်ဝိုင်းက အလောတကြီး။

“အမေစိန် ညကျ ကျွန်မတို့ ဘယ်မှာ အိပ်မှာလဲ”

အမေစိန်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဆေးလိပ်တိုကို
အားရပါးရဖွာရှိုက်ရင်း

“ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပဲ အိပ်မှာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့က ပလက်ဖောင်း
ပေါ်လေ”

* * *

ရုပ်ရှင်ရုံထဲက အန်ကျလာတဲ့ လူပေါင်းများစွာကို ဝမ်းသာ စိတ်နဲ့ စက်ဝိုင်း ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးထဲမှာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်နေကြတယ်။ မျက်လုံးတွေကို စက်ဝိုင်း ဇွတ်ကြိုးစားပြီး ဖွင့်နေမိတယ်။

“ဪ... ဒီကောင်မနဲ့တော့ ခက်ပြီ...။ ဟဲ့... ခဏလေးများ ထိန်းထားစမ်းပါဦး၊ ငိုက်လိုက်တာ လူမြင်မကောင်းဘူး ဟိုမှာ ရုပ်ရှင်ပြီးပါပြီ”

“အင်း... အင်း၊ ဒါဖြင့် အိပ်ရာခင်းတော့မယ်နော် အမေစိန်”
အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ထတဲ့ စက်ဝိုင်းကို အမေစိန်က လက်ဆောင့် ဆွဲတယ်။ နာသွားတဲ့အရှိန် စက်ဝိုင်း မျက်လုံးတွေပွင့်လာပြီး ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့...။

“အမေစိန်ပဲ ရုပ်ရှင်ပြီးရင် အိပ်ရမယ်ဆို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူရှင်းအောင်တော့ စောင့်ရဦး မှာပေါ့။ ဟိုမယ် မမြင်ဘူးလား။ တို့အိပ်မယ့် ပလက်ဖောင်း